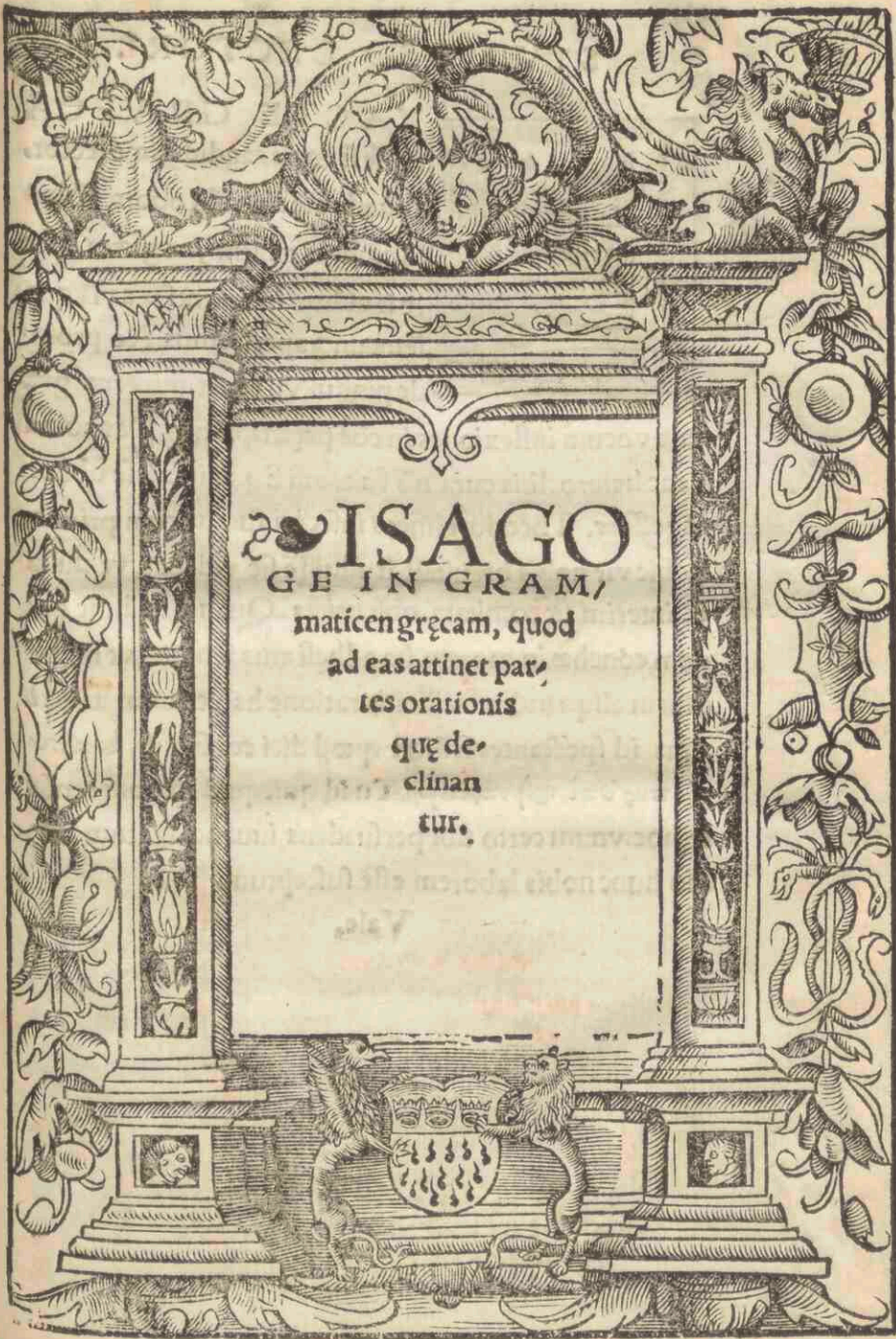

Isagoge in grammaticen gr?cam, quod ad eas attinet partes orationis, quae declinantur.

<https://hdl.handle.net/1874/433586>

ISAGO
 GE IN GRAM,
 maticengrecam, quod
 ad eas attinet par-
 tes orationis
 que de-
 clinan-
 tur.

STVDIOSO LECTORI.

XACTE GRAECA
nosse si cupis candidissime lector
aliunde cōsulas tibi oportet. Nos
id egimus tantum, vt græca discere
iamdum incipientibus viâ qua
lemcuncq̃ aperiremus. Ac proin
de pingui (vti aiunt) minerua, græ

caræ vocum inflexiones in cōe præscripsimus. De anoma
lis ac heteroclitis cura nō fuit, nisi si qua ipsa sese obiter
ingessere. Theodori líneas insecuti sumus cum primis,
q̃ hic vir nobis breuitati studuisse sic videbat, vt nulla
eū interim sit comitata obscuritas. Quanq̃ ne huic qui
dem, conchæ in morem ita adhæsimus semper, vt nō or
dinem aliquando, facilitatis ratione habita, immutaueri
mus. id spectantes scilicet quod dici consuevit, *ἀγαθὴν
σοφίαν πρὸς ἐπιπέσει καὶ σαφιστείας*. Tu id quicquid est boni consu
le, hoc vnum certo tibi persuadens, iuuandī tantum stu
dio hunc nobis laborem esse susceptum.

Vale.

ISAGOGES

IN GRAMMATICEN GRÆ

cam pars prior, q̄ de literis, accentibus, &
noim articulorumq; est inflexione.

¶ De literis ac earū diuisione, Caput primum.

Vatuor sunt, quorū præcipue cura esse solet grammaticis, litera, syllaba, dictio, & oratio.

Litera minima ps est vocis litera te. Literatā vocē appello, q̄ scribi pot. ¶ Sunt literæ apd Græcos viginti quatuor, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.

Literæ græcorum quot sunt.

¶ Hæ literæ ptim vocales sunt, ptim consonantes. Vocales dicunt, quæ per se vocem absoluunt. Consonantes, q̄ etsi faciunt strepitū, vocem tñ absoluere citra voca ad iunctionē non pnt. Sūtq; vocales numero septē, α ε η ι ο ω. Consonantes septē & decē, β γ δ ρ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Diuisio literarum.

Vocalium diuisio triplex.

Vocales triplici rursus diuisione aliæ ab alijs secerunt. Hæz prima hæc est. Vocaliū, aliæ longæ sunt, aliæ breues, alię cōes. Longæ sunt, q̄ natura semp producunt, licet ob aliam vocalem seqntem nō nunq; soleant contrahi. ὀϊκῶ ἐρ ἡμετέρῳ Breues dicunt, q̄ natura sp corripunt. Cōes, q̄ in qbusdam dictioibus corripī, in qbusdā produci solent. quin vero & in eadem voce interdū, nūc cōtractę nūc pducte legunt. ἄρες ἄρες βροτολαίγῃ. Lōge vocales duæ sunt η ω, Totidem breues, ε ο. Cōes tres α ι υ.

Vocalium diuisio prima.

A ij

Secunda. ¶ Altera diuisio est. Vocalium, alię mutabiles sunt, alię immutabiles. Dicuntur mutabiles, quę si in principio dictionis sint, in præteritis verborum in longas suas mutant. Quod genus sunt, α ε ο. Immutabiles sunt, quę in verborum præteritis manent. V t h i u ω.

Tertia ¶ Tertio diuiduntur vocales in præpositiuas & subiunctiuas. Præpositiuas appellant, quę in diphthongoꝝ constitutione alijs vocalibus præponuntur. Subiunctiuas, quę alijs in diphthongis constituendis succedunt. Præpositiuę sex sunt, α ε η ο υ ω. Subiunctiuę duę, ι υ. Est enim υ, quod ad hanc rem attinet, ambigui (vt sic dixerim) iuris, vt quę in quibusdam diphthongis priorem teneat locum, in quibusdam posteriorem.

Diphthongi ex vocalibus constitutę. ¶ Diphthongi quę ex hisce confiunt, proprie sex sunt, αυ ου ιι υυ οι ου. Sex item improprie, α η θ υ ω υυ. E harum quoque, alię mutabiles, alię immutabiles esse dicuntur. Ratio appellationis eadem quę in vocalibus ipis. Sed de his alibi. Nunc de consonantium discrimine dicere incipiamus.

¶ Consonantium diuisiones duę.

Prima diuisio consonantium. ¶ Consonantium duplicem in summa reperio diuisionem. Prior ex eis est, Consonantium, partim mutę sunt, partim semiuocales. Mutę sunt, quę imperfectius strepunt. Semiuocales, quę strepitum efficiunt perfectiorem. Mutę nouem sunt, β γ δ κ π τ, θ φ χ. Semiuocales octo, λ μ ν ξ σ ς.

Mutarum diuisio. ¶ Mutę rursus, aut tenues sunt, aut densę seu aspiratę, aut medię. Tenues sunt, quę leni tenuique spiritu efferuntur.

tur. Densæ, quæ pleno densioriq; spiritu solent proferri. Mediæ, quæ necq; denso, necq; tenui omnino spiritu enuntiantur, sed mediâ quadam (vt ita loquar) viâ incedunt. Primi ordinis sunt, κ π τ. Secundi, χ φ θ. Tertij, γ β δ. Hæ quomodo aliæ in alias transmutentur, id cum in nominum, tum in verbor; inflexionibus apparebit.

Semiuocales & ipsæ iterum diuiduntur, ita ut alię ex eis sint duplices, aliæ immutabiles. Duplices nominantur, quæ ex duabus alijs literis constant, Immutabiles, quæ nec in futuris verborum, nec in nominum declinatione mutantur. Duplices tres sunt, ζ ξ ψ. quarum ζ, constat ex δ & σ, ξ ex κ & σ, ψ ex π & σ. Immutabiles quatuor, λ μ υ ς, quæ & liquidę dici consuerunt. & manet semiuocalis.

Semiuocall
um inter se
se discriminē.

¶ Altera diuisio consonantium est, qua diducunt in præpositiuas & subiunctiuas. Præpositiuæ a Theodoro vocantur, quæ in fine dictionis poni non queunt. Id genus sunt, mutæ oēs, & e semiuocalibus λ μ ζ. Subiunctiuæ dicuntur, quæ & in fine dictionis locari possunt. Eiusmodi sunt cæteræ quinq; semiuocales, ν ξ ς σ ψ. Huic diuisioni inter vocales locus esse non potest, quando illar; nulla est, quæ non tam in fine q̄ principio aut medio dictionis inueniatur.

Consonan/
tium diuisio
secunda

Et hæc de discrimine literar; quæ vt minuta ac tantum non frivola quoq; in speciem sunt, ita qui ipsa ignoret, is cum in alijs, tum in coniugationibus præsertim verbor;, operam plane omnem sit perditurus. Quare vel accuratissime hæc commendanda memoria.

DE SYLLABIS ET PROSO

dijis siue accentibus. CA. II.

Syllaba qd
fit *

X literis constituitur syllaba. Ea duarum vt
minimum literarum est comprehensio. Nam q
singulas nonnunquam vocales syllabas dicimus,
id improprie fieri nemo ignorat.

Sed quia syllabarum, aliarum longae sunt, aliae breues, breue au-
tem ac longum inter ipsos connumerantur accentus, ideo
operae precium facturi videmur, si in vniuersum de proso-
dijis seu accentibus pauca dicamus, vt quorum si omnino
sis rudis, graeca emendate legere haud queas.

Accentus si
nitio & diui-
sio:

Est accentus certa quaedam concinnandae vocis literarum
ratio, ad hoc, vt toti orationi sua constet euphonia siue
vocalitas. Habet species quatuor, tenorem, spiritum, tempus, &
pathos siue affectionem. Graece, *τόνος, ἀνεύμα, ῥόνος, ἢ πάθος*.

Tenor

Tenor sonora quaedam eleuatio, depressio, aut etiam
moderatio est syllabarum. Estque is triplex, acutus, grauis,
& circumflexus.

Acutus.

Tenor acutus est, quoniam syllabam quampiam voce ela-
tiori protractiorique efferimus. Vt πάντων μέτρον ἄρι-
στον. Loci ipsius tres sunt, syllaba vltima, penultima, & quae
tertia est a fine. κατὰ ῥόνον, σὺν ῥόνον. Nota eius linea est a
sinistra in dextram partem sursum erecta, hoc modo, / .
Vt κοροϊβου μοσότης.

Grauis

Grauis est, quando equabiliter legimus, voce non eleua-
ta. Hic in omni syllaba intelligitur esse, vbi alius tenor si-
gnatus non est. Vt si dicas, πολυπραγμοσύνη, πολυφιλία, in
his inquam dictionibus omnes syllabae enuntiantur accentu

gravi, præterq̄ ea quæ secunda a fine est, cui suprapositū
vides acutum. Nunquā gravis signatur, nisi cum acu/
tus in fine dictionis positus in ipsum conuertitur. Quo-
tiescunq; enim in pestremam dictionis syllabam cadit ac-
centus acutus, toties in contextu partium oratiōis in gra-
uem muratur. Exemplum est, ἀετὸρ γλαυκὶ συγκρίνεις. Se-
cus sit, si quæ sequitur, dictio sit enclitica, aut particula
t̄is interrogatiue ponatur. Nota eius linea est, a dextra
oblique sinistrorsum ascendens, hoc pacto, \ . Ut τὸ σφί-
δνας σοι διηγῶμαι.

Circumflexus apta quædam syllabæ efferendæ est mode
ratio, ita vt nec equabiliter omnino, nec etiam acute ni-
mium proferatur. Quanc̄ nos parum in eo enuntiādo
felices. Loca habet duo, syllabam ultimā & penulti-
mam, κρεῖττον σινοπῶν ἢ λακῶν ἀμὲν πρότερον. Nota eius ex
acuto & graui coit, ad hunc modum, & τῶν διῶν εἰλοὶ δὲ
ῥῶνδρωποι.

Circumflexus.

¶ Spiritus qualitas quædam syllabæ est, qua aut leni/
us aut densus pronuntiatur. Is est duplex, tenuis, densus.
Tenuis est, quo leniter ac citra aspirationem oēm, sylla-
bam enuntiamus. Ut αὐτὸς ἔφα. Nota ipsius dimidia est
lunula, ita literis in principio dictiōis superposita, ut cor-
nua sinistrorsum vertant̄. vt cernere est in exemplis iam
positis.

Spiritus.

Tenuis

Densus spiritus est, quo syllabæ aspiramus, densiusq; ip̄am
efferim⁹. Ut αὐτὸς ὄβρις ἐκείνος ὁ δημοθένης. Et hic quoq; di-
midia lunula designat̄, sed cuius cornua in dextram ex-
currant prem. Ut ὁ ὄμοιός πρὸς τὸν ὄμοιον, ἤλιξ ἤλικα τέρπε.

Densus.

Illud observa, in solo principio dictionis has notas poni, nisi si & litera geminata in medio sit dictionis. Hoc em̄ cū fit, tum quæ prior est, tenui. quæ posterior, denso spiritu debet efferri, πύρρος πύρρω. Eidem & in principio dictionis iocato, semper ascribi debet nota spiritus denso. quod nulli cæterarum fit consonantium.

Tempus

Tempus (vt hic loquimur) productio correptione est literæ vocalis. Est aut longum, aut breue. Longum est, quo producitur syllaba. Breue, quo syllaba corripit. Huc refer primam diuisionem vocalium.

Pathos

Pathos qualitas est vocis quippiam passæ, aut propter ablationem vocalis, aut propter diuisionem dictionis, aut propter subunionem, Tres eius sunt species, apostrophos, hyphen, hypodiasiole.

Apostrophos.

Apostrophos ablatio est vocalis vnus autem plurium in fine dictionis. Vt τοῦτ' ἐστὶ βονλομ' ἐγώ. Nota eius est dimidia lunula, quæ postremæ literæ dictionis cuiuspiam superposita, vocalem vnā aut plures ablatas inde esse significat. Id quod & in latinis vsu venit non nunquam. Min' tu istud ais? Ain' vero?

Hyphen:

Hyphen commissura quædam duarum est dictionum. ὀπισθῶν, ὀπισθῶν. Nota eius signum est eiusmodi √, dictionibus eis quas committit subiectum. Locus ei & in latinis est. Turnus vt anteuolans tardum ꝑcesserat agmē. Neq; enim ignari sumus antemalorū.

Hypodiasiole

Hypodiasiole ex aduerso duarum dictionum est separatio. Vt ὄς, τις, ὄ, τι. Nota eius tale signum est, interiectū dictionibus eis quas separat. Quem in modum Aldus

impressit, ante, ᾗ, prius, ᾗ. Hac tenus adlectionem con-
ducere putauimus profodiæz noticiam, cætera alibi di-
scas cõmodius.

¶ De partibus orationis in genere, & quomo-
do declinandi articuli. CA. III.

Vemadmodum ex literis syllabæ, ita ex syl-
labis fiunt dictiones. Est autem dictio, mini-

Syllaba

ma pars significatiua in contextu orationis.

Oratio dictionum apte inter se collocataz

Oratio

est comprehensio. Partes eius apud græcos sunt o-

Orationis
partes.

cto, nomen, verbum, participium, articulus, pronomen,

præpositio, aduerbium, coniunctio. Græce sic efferuntur,

ὄνομα ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόσθεσις, ἐπιῤῥήματα, σύν-

θεσις.

¶ Est articulus duplex, præpositiuus vt δ, subiunctiuus

Articul^o du-
plex.

vt ὅς. Præpositiuus in gr. æræ nominum declinatione id

facit, quod apud Latinos pronomen hic, Pro subiuncti-

uo, nos relatiuo qui, vti solemus.

¶ Accidunt ei cum primis duo, numerus & casus. Nu-

meros tres habet, singularem, dualem, & pluralem. Ca-

sus ei sunt quatuor, ntūs, gtūs, dtūs, actūs.

¶ Præpositiuus declinatur ad hunc modum.

Genere masculino, numero singulari, δ, τοῦ, τοῦ, τῶν. Dua-

li numero, τῶ, τοῖν, Plurali, οἱ, τῶν, τοῖς, τοῖς. Feminino

genere, numero singulari, ἡ, τῆς, τῆς, τῆν. Numero duali, τὰ

ταῖν. Plurali, αἱ, τῶν, ταῖς, τῶν. Genere neutro, singulari

iter, τὸ, τοῦ, τῶ, τό. Dualiter, τῶ, τοῖν Pluraliter, τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Vocatio caret, in cuius locū subit aduerbiū vocandi ᾧ.

¶ Subiunctiui articuli declinatio sic habet.

Masculino gñe, numero singulari, ὅς, ὅν, ὃν, ὃν. Duali, ὃν.
δῖμ. Plurali, οἱ, ὧν, οἷσ, ὄνσ.

Genere foeminino, singulariter, ἡ, ἥσ, ἡ, ἡμ. Dualiter, αἶ, αἶμ.
Pluraliter, αἶ, ὧμ, αἶσ, ὄσ.

Genere neutro, singulariter, ὅ, ὅν, ὃ, ὅ. Dualiter, ὃν, δῖμ. Plu-
raliter, ὅ, ὧμ, οἷσ, ὄσ.

DE NOMINE CA. IIII.

Omen pars orationis est casualis, sine tem-
pore aliquid significans. ¶ Accidūt ei sex, ge-
nus, species, figura, numerus, persona, casus.
Græce, γένος, εἶδος, χημα, ἀριθμός, πρόσωπον, πῶ-
σις. ¶ Genera eadem sunt quæ apud latinos, masculinū,
foemininum, neutrum, cōe, epicœnum. ἀρσενικόν, θηλικόν, ἴσ-
δέτερον, κοινόν, ἐπίκοινον. ¶ Species duæ sunt, primitiua, vt
πᾶσ. deriuatiua vt δέω. ¶ Figuras tres faciunt, simplicē
compositam, & decompositam. Vt ἵππος, εἰλιππος, εἰλιπ-
πίδης. ¶ Numeri item tres sunt, singularis, dualis, plura-
lis. ἄνθρωπος, ἄνθρώπων, ἄνθρωποι. ¶ Personas habet duas, se-
cundam & tertiam. Vt enim ὁ σωκράτης tertiæ personæ
est, ita ὁ σώκρατες secundæ. ¶ Casus apud græcos sunt
quinq, ntūs, gtūs, dtūs, actūs, vtūs. ἐνθεῖα, γενική, δοτική, ἑται-
τική, κλητική. Per hos casus omnia nomina inflectuntur,
vt per ordinem explicabimus.

De declinationibus nominum.

Declinationes noim apud græcos sunt quinque. Earū
quatuor parisyllabæ appellantur, vna imparisyllaba. Pa-
risyllabæ eæ dicunt, quæ in obliquis totidem syllabas hñt

Quot in nrō. Imparisyllaba, cuius obliqui rectos syllaba pluralitate excedunt. De quibus anteaq̄ singularim dicatur, generales aliquot p̄ponenda sunt regulæ.

¶ Prima, Omnis dt̄s singularis exit in *ι*. Sed ea litera in quinta declinatione voce exprimitur, in alijs subscriptur, τῆ λητοῖ, τοῦ ἀνθρώπου.

Regulæ aliquot generales.

¶ Secunda, Vt̄s cuiuslibet numeri, secundum Atticos semp̄ similis est nrō. non item lingua cōi, ὁ ἀνθρώπος, ἡ ἀθροπισ ἀττικῶς, sed cōiter ὁ ἀνθρώπε.

¶ Tertia, In duali numero, semp̄ eadem terminatio est recti, acti, & vocatiui. Quod in omni fit numero, si nomen sit neutri generis, Vt τῶ ἀνθρώπου, ὧ ἀνθρώπου, τὸ ξύλον τὰ ξύλα &c.

¶ Quarta, gt̄s & dt̄s numeri dualis semper eodem modo finiunt, τοῖρ ἀνείαρ, τοῖρ ἀνθρώποιρ.

¶ Quinta, In omni declinatione gt̄s pluralis in *ων* desinit. Vt τῶν ἀνθρώπων.

¶ Sexta, Vt̄s numeri pluralis semper similis est suo nrō, οἱ ἀνθρώποι, ὧ ἀνθρώποι.

¶ Hæc occurrerunt, q̄ in cōe dici posse viderentur, nr̄c de singulis agamus.

Prima declinatio.

Prima declinatio noīm est masculinor̄ in *ας* & in *ος*, quor̄ gt̄s exit in *ων*, dt̄s invocalem recti cum *ι* subscripto, act̄s in *υ* cum vocali nominatiui.

Exemplū in *ας*. Singulariter nominatiuus ὁ ἀνείας, genitiuus τοῦ ἀνείου, dt̄s τοῦ ἀνεία, act̄s τὸν ἀνείαυ, vt̄s ὧ ἀνεία. Dualiter, nr̄s & act̄s τῶ ἀνεία, genitiuus & dt̄s

Β ἦ

τοῖς ἀνείας, vocatiuus ᾧ ἀνεία. Pluraliter, nominatiuus εἰ
 ἀνείαι, gtūs τῶν ἀνείων, dtūs τοῖς ἀνείας, actūs τῶν ἀνείας,
 vocatiuus ᾧ ἀνείας.

¶ Exemplum in κα. Ἐνικῶς, ἢ εὐθεία ὁ δεσπότης, ἢ γενική τῶν
 δεσπότων, ἢ δολική τῶν δεσπότην, ἢ ἀλλοίωσι τῶν δεσπότην, ἢ κλη-
 κή ᾧ δεσπότης. Δυϊκῶς, ἢ εὐθεία καὶ ἢ αἰτιατική τῶν δεσπότην,
 ἢ γενική καὶ δοτική τοῖς δεσπότην, ἢ κλητική ᾧ δεσπότης. Πληθυν-
 κῶς, ἢ εὐθεία οἱ δεσπότες, ἢ γενική τῶν δεσποτέρων, ἢ δοτική τοῖς
 δεσπότην, ἢ αἰτιατική τῶν δεσπότην, ἢ κλητική ᾧ δεσπότες.

Regula

¶ In hac declinatione vocatiuus singularis vt plurimū
 fit a nominatiuo, ablato σ. Excipiuntur in κα genilia, &
 quæ τ ante ης habent. Ea enim præterq̄ q̄ σ abijciunt, η
 quocq̄ in α conuertunt. Vt ὁ προφήτης, ᾧ προφῆτα. ὁ πῆ-
 σης, ᾧ πέρσα. In cæteris imitare exempla proposita.

Secunda declinatio.

Secunda in
 α aut η.

¶ Secunda declinatio est nominum fœmininorum, in α
 & η desinentium, quorum gtūs exit in ας vel in κα,
 dtūs in α vel η, accusatiuus in η cum vocali quæ est in
 nominatiuo.

Regula

¶ Hic illud obserua, q̄ nomina huius declinationis in
 α desinentia, in gtō & datiuo singularibus α ipsum mu-
 tant in η, vt μοῦσα μουσῆς. Excipiuntur, quæ aut in α pu-
 rum, aut in σα, aut in δα, aut in θα exeunt, quandoquidē
 hæc & in his duobus casibus α custodiunt, vt ἀμαστία, ἡμῶν
 σα, λίδα, κισσίδα. In cæteris subiecta tibi viam pandent
 exempla.

¶ Exemplum in ας vbi α manet.

Amicitia

Singulari numero, ἢ φιλία, ἢ φιλίαν, τῇ φιλίᾳ, τῆν φιλίαν,

ὡ φίλια. Numero duali, τὰ φίλια, ταῖν φίλιων, ὧ φίλια.
 Pluraliter, αἱ φίλια, τῶν φιλιῶν, ταῖς φίλιας, τὰς φίλιας, ᾧ
 φίλια.

**¶ Exemplum nominum in ας, quae
 α in genitiuo & datiuo singu-
 laribus vertunt in η.**

Ἰβνικῶς, ἡ τράπεζα, οἱ τραπέζης, τῆ τραπέζης, τῆν τράπεζαν, ᾧ Mensa
 τράπεζα. Dualiter, τὰ τραπέζα, ταῖν τραπέζων, ᾧ τραπέζα.
 Πληθυντικῶς, αἱ τράπεζαι, τῶν τραπέζων, ταῖς τράπεζαις, τὰς τρα-
 πέζαις, ᾧ τράπεζαι.

¶ Exemplum noīm in η.

Ἰβνικῶς, ἡ κεφαλὴ, τῆς κεφαλῆς, τῶν κεφαλῶν, ᾧ κεφαλῆ. λυϊκά, Caput
 τὰ κεφαλὰ, ταῖν κεφαλῶν, ᾧ κεφαλὰ. Πληθυντικῶς, αἱ κεφαλαί,
 τῶν κεφαλῶν, ταῖς κεφαλαῖς, τὰς κεφαλαῖς, ᾧ κεφαλαί.

¶ Tertia declinatio.

Tertia nominū declinatio completitur nomina ma-
 sculina & foeminina in ος, & neutra in ον, quorum ge-
 nitiuus in ου, datiuus in ω, accusatiuus in ον definit. Voca-
 tiuus in neutris nominatiuo semper est similis, alioqui
 vocali solet finiri.

Exemplum de masculinis.

Ἰβνικῶς, ὁ διδάσκαλος, τοῦ διδασκάλου, τῷ διδασκάλῳ, Magister si
 τῶν διδασκαλῶν, ᾧ διδασκαλε, Dualiter, τὰ διδασκάλω, τοῖν ue pceptor
 διδασκάλων, ᾧ διδασκάλω. Pluraliter, οἱ διδασκαλοὶ, τῶν διδα-
 σκάλων, τοῖς διδασκάλοις, τοὺς διδασκάλους, ᾧ διδασκαλοὶ.

¶ De foemininis.

Singularia, ἡ παρθένος, οἱ παρθένοι, τῆ παρθένης, τῆν παρθέ-
 νον, ᾧ παρθένη. Dualia, τὰ παρθένα, ταῖν παρθένων, ᾧ παρθένα.
 B iij

Pluralia, ἢ παρεθένοι, τῶν παρεθένων, ταῖς παρεθένοισι, τὰς παρεθένοισι, ᾧ παρεθένοι.

Sub his comprehensa volumus, q̄ os syllaba finita cōia duum sunt generē, quorū exemplum hoc sit.

Homo

Numero singulari, ὁ ἄνθρωπος, τῷ ἄνθρωπῳ, ἢ ἄνθρωπῳ, καὶ τῆ ἄνθρωπον, τὴν καὶ τῆν ἄνθρωπον, ᾧ ἄνθρωπε.

Numero dua **li.** τῶν ἄνθρώπων, τοῖν καὶ ταῖν ἄνθρώπων, ᾧ ἄνθρώπων, **Pluraliter**, οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἄνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἄνθρώποις, τὸν καὶ τὰς ἄνθρώπων, ᾧ ἄνθρωποι.

Exemplum de neutris.

Opus

ἔνικα, τὸ ἔργον, τῷ ἔργῳ, ἢ ἔργῳ, καὶ τῆ ἔργον, τὴν καὶ τῆν ἔργον, ᾧ ἔργον, **λυτικά**, τῷ ἔργῳ, τοῖν ἔργοις, ᾧ ἔργῳ, **πληθυντικά**, τὰ ἔργα, τῶν ἔργων, τοῖς ἔργοις, τὰ ἔργα, ᾧ ἔργα.

Quarta nominum declinatio

Quarta in
ωσ & ωμ

Quarta declinatio complectit nomina attica, masculina & foemia in ωσ, neutra in ωμ, quorū gr̄us de finit in ω, dt̄us in ω, act̄us in ωμ, vt̄us similis est recto.

Exemplum masculinorū

Nicolaus

ὁ νικόλεωσ, τῷ νικόλεω, ἢ νικόλεω, τὴν νικόλεωμ, ᾧ νικόλεωσ, τῶν νικόλεωσ, τοῖν νικόλεωμ, ᾧ νικόλεω, οἱ νικόλεω, τῶν νικόλεωμ, τοῖς νικόλεωσ, τὸν νικόλεωσ, ᾧ νικόλεω.

De foemininis exemplum

Area

ἡ ἄλωσ, ἡ ἄλω, τῆ ἄλωμ, τὴν ἄλωμ, ᾧ ἄλωσ, τὰ ἄλω, ταῖν ἄλωμ, ᾧ ἄλω, αἱ ἄλω, τῶν ἄλωμ, ταῖς ἄλωσ, τὰς ἄλωσ, ᾧ ἄλω.

Exemplum de neutris

Fertile solū

τὸ ἔνγεωμ, τῷ ἔνγεω, ἢ ἔνγεω, τὴν ἔνγεωμ, τὴν καὶ τῆν ἔνγεωμ, ᾧ ἔνγεωμ, τῶν ἔνγεωμ, τοῖς ἔνγεωσ, τὰ ἔνγεω, τῶν ἔνγεωμ, τοῖς ἔνγεωσ, τὰ ἔνγεω, ᾧ ἔνγεω.

Nomina huius declinationis ita fiunt a nominibus in flexionis tertie, ut o aut α, quod in postrema illorū syllaba est, in ω conuertant. τὸ εὐχόμεν, τὸ εὐχόμεν, τὰ εὐχόμενα, τὰ εὐχόμενα. Quoties in tertia declinatione i ascribitur ipsi o paruo, toties in hac debet subscribi ω magno, τοῖν μενέλεσιν, τοῖν μενέλεσιν, οἱ μενέλαοι, οἱ μενέλεω. Quod si u post o paruū sit positum, eliditur, τῶ μενέλαω, τῶ μενέλεω.

Hucusq; de parisyllabis

Declinatio quinta

Quinta declinatio illorū noīm est, quæ in obliquis cre
scunt, ac proinde περιήροσυλλάβωσ inclinari dicuntur. Quinta de
clinatio.

Gr̄m̄ in oσ̄ habet, dtm̄ in i, actm̄ fere in α. Quæ autē mul
tiplicior hæc declinatio est, quæ ut oīa explicari hic possint
exacte, ea dicem; tamē, q̄ incipientib; videbunt; sufficere.

¶ Nūc nouæ lras habet finales, α ι υ ω μ ξ ρ σ τ. Ut χήμα
μέλι, γόνι, κλαῖω, ἀγώνι, μινυμένη, πατήρ, βασιλεύς, μέροϛ. Literæ ter
minales. ix.

¶ Hæ literæ, quadraginta septem faciunt terminationes Terminati
ones. xlvij.

¶ Quatuor enim sunt terminationes vocaliū, α ι υ ω, Ut
ρήμα, εὐχόμεν, ἦδον, λυθῶ. Vocalium
quatuor.

¶ Litera μ octo terminationes facit, α ρ η μ η ρ ὄ ρ η ρ ω ρ ου ρ, In μ octo

Ut ποῦρ, ἔρ, ποιμήρ, σαλαμίρ, τύπηρ, ζευγνώ, ξειφῶρ, ποιοῦρ.

¶ In nouem, αξ ηξ ιξ υξ ωξ αξ αυξ ιγξ αρξ. Ut κόραξ, ἀλώ
In ξ nouē

πυξ, τέπηξ, ἄμπυξ, πῆωξ, ἀξ, γλάυξ, σφίγγξ, σάρξ.

¶ In quinque, αρ ηρ υρ ωρ ερ, δέλεαρ, τυγάτηρ, πῦρ, ἦδωρ, χεῖρ. In ρ quinque.

¶ In quindecim terminationes efficit. Septē vnica antece
dente vocali, α σ ε σ η σ ι σ ο σ υ σ ω σ. Ut κέρασ, ἀλθέσ, φιλότησ.

μῦνσ, γένσ, χλαμῖσ, ἴδωσ. Sex præcedente diphthongo, In σ quin
decim

αῖσ αυσ εῖσ ηῖσ ιῖσ οῖσ υῖσ ωῖσ. Ut πᾶισ, νᾶισ, χερῖσ, ὀδωῖσ, φθῶισ, βῶισ.

In ψ , sex.

Duas consonante præposita, $\alpha\lambda\sigma\iota\nu\sigma\iota$. Vt $\alpha\lambda\sigma\iota\tau\iota\sigma\iota\nu\sigma\iota$.
¶ Postrema litera terminalis, nempe ψ , sex facit terminations. $\alpha\psi$ $\epsilon\psi$ $\iota\psi$ $\omicron\psi$ $\upsilon\psi$ $\omega\psi$. Vt $\alpha\lambda\psi$, $\phi\lambda\psi$, $\lambda\iota\psi$, $\mu\epsilon\psi$, $\chi\alpha\lambda\psi$, $\kappa\psi\kappa\lambda\omega\psi$.

¶ De genitio.

Genitius omnium horum in $\sigma\sigma$ exit, cæterum id modo diuerso. Quandoq; enim $\sigma\sigma$ illud purum est, quandoq; cõsonantem habet adiunctam. Quocirca non inutile fu erit singulatim hæc explicare.

α & ι per $\sigma\sigma$ declinantur. ¶ Nomina igitur græca in α & ι , quæ modo declinantur, in $g\tau\omicron$ assumunt, vt $\theta\epsilon\mu\alpha$ $\theta\epsilon\mu\alpha\tau\sigma\sigma$, $\mu\epsilon\lambda\iota$ $\mu\epsilon\lambda\iota\tau\omicron\sigma$. Excipiuntur, quæ a masculinis formantur, ea enim masculinorum suorum sequuntur inflexiones, vt $\tau\iota$ $\tau\iota\nu\omicron\sigma$. nam $\tau\iota\sigma$ $\tau\iota\nu\omicron\sigma$ dicimus. Barbara per $\sigma\sigma$ purum inflectes, $\sigma\iota\nu\eta\pi\iota$ $\sigma\iota\upsilon\eta\pi\iota\sigma$.

υ per $\sigma\sigma$ purum. ¶ Quæ in υ exeunt, assumpto $\sigma\sigma$ faciunt genitium, vt $\delta\acute{\alpha}\kappa\tau\upsilon$ $\delta\acute{\alpha}\kappa\tau\upsilon\sigma$, $\gamma\acute{\omicron}\nu\upsilon$ $\gamma\acute{\omicron}\nu\upsilon\sigma$. Quod si penultimam habeat longam, aut adiectiua sint, trium generum, υ præterea in ϵ mutant. $\pi\acute{\omega}\nu$ $\pi\acute{\omega}\nu\sigma\sigma$, $\eta\delta\upsilon$ $\eta\delta\upsilon\sigma\sigma$.

ω per $\sigma\sigma$ purum. ¶ Quorû litera finalis est ω , & ipsa hæc in δ paruum conuersa, $\sigma\sigma$ in $g\tau\omicron$ assumunt, $\lambda\eta\theta\acute{\omega}$ $\lambda\eta\theta\acute{\omega}\sigma\sigma$.

ν per $\nu\sigma\sigma$. ¶ Eodem modo & ijs quæ in ν desinunt, $\sigma\sigma$ in genitio adijcitur, $\pi\alpha\iota\acute{\alpha}\nu$ $\pi\alpha\iota\acute{\alpha}\nu\sigma$, $\epsilon\lambda\lambda\eta\nu$ $\epsilon\lambda\lambda\eta\nu\sigma$, $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu$ $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu\sigma$, $\sigma\iota\delta\acute{\omega}\nu$ $\sigma\iota\delta\acute{\omega}\nu\sigma$.

Exceptio prima. Excipiuntur primo, neutra in $\alpha\nu$ aut $\epsilon\nu$, a masculinis in σ . Hæc enim masculinorû suorû declinationem sequuntur.

Secunda. Secundo excipiuntur nomina in $\eta\nu$ barytona, formantia

neutrum in en. Ea enim in genitivo quosq; in e mutant,
vt τέτημ τέτηνσ. Quem in modum & oxytona ea de
clinantur, quæ μ ante κη habent, vt ποιμήμ ποιμένσ. Qui
bus addere licet, ἀυχλή ἀυχένσ, φρήμ φρένσ, κημ tamen
μηνός habet, non μειός.

Tertio, participia tam in ωμ ἢ in ομ exeuntia, τ inter μ & Tertia
σ interponunt, & si masculina sint, præter circumflexa
quædam, ω in ο conuertunt, ὃ τύπηωμ τύπηοντες, τὸ τύπηωμ τύ
πηοντες. His adde nomina circumflexa in ωμ, item partici
pialia, & quæ fœmininum habent in αινα, vt ζενοφῶμ ζενο
φῶντες, χάριωμ χάριοντες, λέωμ λέοντες, δράκωμ δράκοντες. Ποσα
δῶμ tamen ποσεδῶνσ habet, & λάκωμ λάκωνσ.

Postremo. Complura in ωμ, ω in ο mutant, quod genus Quarta.
principio omnia sunt comparatiua in ωμ desinentia. μύρι
ζωμ, χείρωμ. Deinde quæ in μωμ exeunt, e præcedente ἠγε
μῶμ ἠγεμόνσ. Præterea, ἑκῶμ, τρυγῶμ, χελιδῶμ &c. Vide
Urbanum.

In ξ desinentia, fere declinantur per κ, θάραξ θάρακσ, In ξ p κοσ,
μύριμξ μύριμησ, ἥλιξ ἥλικσ, σάραξ σαρκίς, γλαύξ γλαυκό. γοσ, χροσ
κτοσ.
Quædam tamē per γ flectuntur, ἄρπαξ ἄρπαγσ, τέτηξ τέτ
τιγσ, σάλπιγξ σάλπιγγσ. Et in ηξ composita, βουωληξ
βουωληγοσ. Sunt quæ per χ inclinantur, θρηξ θρηχόσ, ὄνηξ
ὄνηχσ, cum compositis. Non nulla per κτ inflectuntur,
νῦξ νυκτόσ, ἀνάξ ἀνακτοσ.

Quæ s litera finiuntur, vt plurimum οσ in gto affu In s per sos
munt, μάκασ μάκασσ, ἑασ ἑασσ, λαυτήσ λεπτήσ, σατήσ σατή
σσ, πύξ πυρόσ, ἰχῶξ ἰχῶσσ, χείξ χερσόσ.

Excipiuntur neutra in ασ dissyllaba, quosq; penultima
C

longa est. ἥπιος ἤπιδος, ἥμιος ἥμιτος. Quibus adde, σέας σέ-
ατος, φρέας φρέτιος, δέλιας δελίατος. Nam ὄνας non declina-
tur.

Præterea in ης & ως exeuntium, plurima η in ε, ω in ο
uum conuertunt, πατήρ πατέρος, ἀνὴρ ἀνέρος, & per synco-
pen παῖς, ἀνδρῶν. Sic μήτηρ, τυγάτηρ, δημήτηρ, γαλήνη. Item
ἕκτος ἕκτορος &c. Porro ἕδωρ ἕδατος facit.

Noia in σ
Quorum postrema litera σ est, ea aut per οσ purum,
aut per τ tenuem, aut per δ mediam, aut per θ aspira-
tam flectuntur.

Per οσ purum declinantur.

Per οσ pu- Primo nomina in ες, ἀλκίδες ἀλκιδέος, ἐπιπέδες ἐπιπέδου
rum. Secundo in αυς, in ευς, & in ους, subiun- τίνα vocali ab
αὐς εἰς ους. iecta. ναύς ναός, βασιλεύς βασιλείου, βῆς βόου. Excipe πῶς
ποδῶν, ὀδῶν ὀδόντων.

αις οσ, Tertio quæ in ος & in ος desinunt, φθῶν φθῶντος, δῖος δίδου,
οδῖνος οδῖνεος, ἥθος ἥθεος.

ης Quarto nomina in ης, quæ aut a neutris in οσ desinenti-
bus fiunt, aut neutrum genus in εος habent. ἀμμοδένης ἀ-
μμοδένεος, κακοίθησ κακοίθεος, ἐνγενῆσ ἐνγενέος. Quibus addi-
tur ἄρης ἄρεος vel ἄρηος.

ωσ Quinto nomina in ωσ masculina, quibus penultima lon-
ga est, & fœminina oxytona. μίνωσ μίνωος, ἦρωσ ἦρωος, αἰ-
δῶσ αἰδῶος. Item in ωσ monosyllaba, quæ δ, θ, aut τ añ ωσ
habent. δῶσ, θῶσ, τῶσ. Quibus addere licet λαός. Nā
cætera monosyllaba in ως per τ inflectuntur, φῶσ φωδῶσ.
Porro in ως fœminina barytona, ad quartam declinatio-
nem referuntur, vt κέω, κέω, ἔωσ ἔω.

Sexto in *ισ* appellatiua, quib⁹ penultima est natura breuis, ὄφις ὄφιοσ, ὕβρις ὕβριθ. Præter χάρις & πάϊς, quorū altere χάριτοσ, altere παῖδοσ habet.

Septimo in *υσ* barytona, vt βότρυς βότρυσ, præter κόρυς κόρυθ. Quantū horū quædā & v in *ε* mutant, vt πῖχυν πῖχυντοσ. Quod ipsum faciunt & oxytona in *υσ* trium generum, ἡδύς ἡδέοσ. Nam quæ vnius generis sunt, ea retento v declinantur, πληθύς πληθύνοσ.

Per *τ* declinantur.

Principio nomina in *ασ* neutra, ἄντα ἄντατωσ, κέρας κέρασ, γῆρας.

Et masculina item in *ασ* longum, nisi q̄ hæc v ante *τ* affumunt, vt κάλλεισ κάλλειτωσ, ἀκράγασ ἀκράγαντοσ, πᾶσ παωντοσ, ἱμάσ ἱμάντοσ. Exciipiuntur quæ in *αινα* fœmininum habent, vt μέλασ μέλανοσ, μέγασ μεγάλωσ facit, est enim heterocliton.

Hunc in modum inflectuntur & quæ in *εσ* purum existunt, abiecta subiunctiua vocali, χερσίσ χερσίντοσ. E quibus si qua in *ενοσ* contrahuntur, eandem inflectendi sequuntur regulam. πλακίεισ πλακύνωσ πλακύντοσ. Adde participia in *ωσ*, τυφθείσ τυφθέντοσ, λεχθείσ λεχθέντοσ.

Præterea per *τ* declinantur fœmiuina in *ησ*, quibus penultima breuis est, κακότησ κακότητοσ, φιλότησ φιλέτητοσ. Et masculina quoq; in *ησ* barytona, quibus & ipsis penultima ita est breuis, vt ne *τ* in vltima habeant syllaba, vt λάχησ, τέλησ.

ωσ' οντος Quia vero & in ωσ' oxytona, vnam excendentia syllabam, & barytona quoq; masculia, penultima breui, ἰδρωσ' ἰδρωτ', γέλωσ' γέλωτ'.

Postremo in αισ' non contracta. δασ' δαυτος, σαισ' σαιτος.
Nam παῖς παιδός contractum est.

Per δ
ασ' αιδος

Per δ inflectuntur.

Primo in ασι oxytona, vltima breui. καλλὰσ' καλλὰδ', τριασ' τριάδ', ἐπῆσ' ἐπῆδ'.

ισ' ιδος

Secundo, nomina in ισ' propria, atque appellatiua item quibus penultima natura pducitur, deniq; quæ in ιεσ' cadunt oxytona, πάρις παρίδος, μῆνις μῆνιδος, πριαμῖς πριαμίδος.

εισ' ειδος

Ad hæc quæ in εισ' non purum desinunt, κλεισ' κλειδός, ἀντήρις ἀντήριδος.

υς υδος

His adde in υσ' fœminina oxytona, quibus vltima breuis est, χλαμῖς χλαμίδος. Item quæ acuiunt antepenultima, ἑπηλυς ἑπηλυδός.

Per δ inclinatur.

ισ' ιθος

In ισ' appellatiua barytona, vltimam habentia longam, ὄρνις ὄρνιδος.

ισ' υδος

Item quæ in υσ' desinunt, vt τῆνωσ' τῆνωδος.

¶ Porro quæ in λσ' exeūt, abiecto σ, & assumpto οσ, declinantur, ἄλσ' ἄλδσ'.

In ↓ desinentia ¶ Vltima litera terminalis ↓ erat. Quæ in hanc desinunt nomina, per π vt plurimum declinantur, κύκλωσ' κύκλωσ' ποσ', μέροσ' μέροσ'. Quædam tamen per β, ἄκασ' ἄκαβσ', χάλυσ' χάλυβσ', λίφ' λιβός, φλέσ' φλεβός. κίνυσ' κίνυφσ' habet.

Hæc de genitiuo, quæ vt exquisitiuſ multo dici potuiſſe non diffitemur, ita hæc ruruſſum fatiſ eſſe putem incipientibus. Nam paucioribus ea facile dici nõ potuiſſe, reſ ipſa oſtendit.

De datiuo.

¶ Datiuſ a genitiuo fit, oſ ſyllaba conuerſa in ι. Vt
 αἷαſ αἵωντϑ αἵωνι, ἡδύſ ἡδέοſ ἡδέι.

Dtũſ in ι.

De accuſatiuo

¶ Actũſ item a gto fit, oſ mutata in α, αἵωντοſ αἵωντα, δη
 μοδιένηſ δημοδιένεϑ δημοδιένεα.

Actũſ in α

¶ De Vocatiuo.

Vtũſ

¶ Vocatiuſ (vt in cõe dicã) ſimiliſ eſt ntõ, õ ἰδρωſ ῥῖ
 ἰδρωſ, õ λάχνοſ ῶ λάχνοſ

Exceptiones

Quæ tamen per vt ſecluntur, ea ablata vltima ſyllaba genitiui, vtĩm efficiunt, õ αἷαſ, τῶ αἵωντοſ, ῶ αἵων, χαρίſαſ χαρίεντϑ ῶ χάριεν, τύπῆων τύπῆοντϑ ῶ τύπῆον, τύλαſ τύλωντϑ τύλων, λέων λέοντοſ λέον &c. Quædam ex hiſ μ quocũq; abijciunt, πλακῆſσ πλακῆſντϑ πλακῆϑ, ſιμουſſ ſιμουſντϑ ſιμουſſ.

Nomina in ηſ, quæ per εοſ inflexa contrahuntur in ουſ, vtĩm faciunt a ntõ, η conuerſa in ε. Vt õ ſωκράτηſ, ῶ ſώκρεια ηſ εοſ εῶſ
 τεſ, õ δημοδιένηſ, ῶ δημοδιένεſ.

In ω aut ωſ fœminina, in οῖ diphthongon vtĩm efficiũt, ῶ, ῶſ οῶſ
 ἡ λιηῶſ, ῶ λιηοῖ ἡ αἰδιῶſ, ῶ αἰδοῖ.

Quæ in ηη deſinũt, & neutrum habent in εη, ea a genitiuo faciunt vocatiuum, abiecta ſyllaba οſ, õ τέρεη, τῶ τέρεηϑ, ῶ τέρεη

ηη εη

Ad eundem modum & in ωη deſinentia, vtĩm faciunt a

ἄτο δ δαίμων, τὸ δαίμονος, ᾧ δαίμωνι, ὁ ἀγομῆμων, τὸ ἀγομῆ
 μωνος, ᾧ ἀγομῆμωνι. Et si τ post μ habēt, id quoq; abijciūt,
 vt dictum est prius. τωσσεδῶν τamen πόσειδον facit,
 Quæ κς syllaba sic finiuntur, vt penultimam acuant, ες
 habent in ntō, ἢ μήτης, ᾧ μήτες. His adde, πατήρ, ἀνής, δαής, σα
 τήρ, quæ & ipsa ες habent.

Quædam σ tantum in vtō abijciunt, quod genus sunt ῥ
 in ευσ aut ους exeunt, item in ισ aut υς, quæ penultimam
 acciunt, & oxytona quoq; in υσ trium generū. Vt βασιλέως
 ᾧ βασιλεῦ, βῆσ τῷ βῆ, ὄφισ ᾧ ὄφι, πάρις ᾧ πάρι, βότρυς ᾧ βό
 τρυ, ἡδύς ᾧ ἡδύ.

In cæteris (vt diximus) vocatiuus similis est ntō.

Dualis nūc
 rus.
 Ntūs & ac
 cufatiuus.

¶ De numero duali.

¶ Ntūs & actūs dualis fiunt a dtō singulari, / conuerfa
 in ε. τῶ βήματι, τῷ βήματι.

Grūs & dati
 uus.

¶ Grūs & dtūs eiusdem numeri a suo fiunt ntō ε cōuer
 fa in ον, τῶ βήματι, τῶν βηματίων.

¶ De numero plurali

Numerus
 pluralis
 Ntūs.

¶ Rectus numeri pluralis fit a ntō duali, appposito σ, τῶ
 χλαμῖδε, αἱ χλαμῖδες. Neutra ε in α vertunt, τῶ βήματι, τῶ
 βήματα.

Grūs

¶ Genitiuus pluralis a genitiuo duali fit, ον conuerfa in
 ων, χλαμῖδων χλαμῖδων.

Dtūs

¶ Dtūs pluralis a datiuo fit singulari, interposito σ, sed
 id σ qñq; seorsum scribit̃, qñq; in duplici includit̃, δημοδῆ
 νει δημοδῆνσι, ἀλι ἀλισι, κύκλωπι κύκλωσι, πέριθικι πέριθισι. βηχι
 βηχῖ, μάσιγι μάσιγι. Vbi in duobus postremis, χ & γ in te
 nuem suam vertuntur. Quemadmodum β ον & φ ἰν ῥ

verti possunt, ἄραξι ἄραξι, κίνυφι κίνυφι.

Quod si θ, δ, τ, aut μ, ante i in dō reperiat, uertitur illud in σ, & μ si adiunctum fuerit eliditur. κοιλάς κοιλάσι κοιλάσι, ὄρνοι ὄρνοι ὄρνοι, φιλότης φιλότην φίλωτες, δελφίμ δελφίμη δελφίσι, αἶας αἶαντα αἶας.

Sunt quae u ante σ assumant, βασιλεί βασιλεύσι, ναὶ ναυσί, λέοντι λέουσι, τύπῳ τύποισι &c. Quemadmodum particulae in θεῖς, i accipiunt, τυφθεῖς τυφθέντα τυφθεῖσι.

¶ Actūs pluralis ab actō fit singulari, addito σ, τὸν δημοδένεια τὸν δημοδένειας.

Exempla aliquot.

τὸ ῥήμα, τοῖ ῥήματα, ῥημάτων, ῥημάτων, τῶν ῥημάτων, τοῖς ῥήμασι, τὰ ῥήματα, ῥήματα. Verbum

ἢ χλαμύς, φη χλαμύδος, τῆ χλαμύδι, τῶν χλαμύδα, ῥ χλαμύδα, τὰ χλαμύδα, τῶν χλαμύδα, ῥ χλαμύδα, ἂ χλαμύδα, ῥ χλαμύδα, τῶν χλαμύδα, τοῖς χλαμύδα, τὰ χλαμύδα, ῥ χλαμύδα. Chlamys

ἢ πόλις, φη πόλιος, τῆ πόλι, τῶν πόλι, ῥ πόλι, καὶ ῥ πόλις, τὰ πόλι, τῶν πόλι, ῥ πόλι, ἂ πόλις, τῶν πόλι, τοῖς πόλι, τὰς πόλι, ῥ πόλις. Et hoc quidem secundum cōem linguam. Alioquin i in e uertit, πόλις πόλιε, &c. Et praeterea atticorum more n in ω. Sed de hoc alibi.

ὁ λάχης, τῷ λάχητι, ῥ λάχητι, τῶν λάχητα, ῥ λάχησι, τὰ λάχητα, ῥ λάχητα, ὁ λαχίτης, τῶν λάχητα, τοῖς λάχησι, τὸν λάχητα, ῥ λάχητα. Lachēs

¶ Hac exactius scire qui uolet, legat Theodorum, legat alios. Nos rudibus scribimus.

DE CONTRACTIS NOMINIBVS
CAPVT IIII.

Contracta
nomina.

Vnt autem in hac quinta declinatiōe quæ sy-
naresin patiuntur, quæ in octo a Theodoro
distributa sunt ordines.

Contracto-
rū ordo pri-
m^{us} *ησ εσ οσ*

¶ Primus ordo ea complectitur, quæ in *ησ, εσ, aut οσ* de-
sinentia, gr̃m hñt in *εος*, Vt *ἀλκὴσ, ἀλκῆσ, ἀλκῆος*, Hor^{um} cō-
tractiones sic habent.

<i>ου</i>	<i>φ</i>	<i>ηφ</i>	<i>ηφ</i>	<i>οι</i>	<i>ω</i>
<i>εο</i>	<i>εφ</i>	<i>εα</i>	<i>εε</i>	<i>εοι</i>	<i>εω</i>

Porro *ε* & *εα* semp in *η* transeunt, excepto numero plu-
rali nominum nō neutri generis, vbi in *ει* ytuntur, vt ex
empla docebunt

Sec^{undus} *ησ*. ¶ In secundo ordine sunt, quæ in *η* aut *ησ* exeuntia de-
clinantur per *εος*, vt *σίνησ, ἔφισ*. Quæ contrahuntur ad
hunc modum.

<i>η</i>	<i>η</i>	<i>η</i>
<i>ηη</i>	<i>ηε</i>	<i>ηα</i>

Hor^{um} *η* penultimæ syllabæ in *ε* mutatur, ac proinde tal-
es rursus contractiones existunt, quales in primo ordi-
ne. Vt *ἑφῆσ ὄφῆσ ὄφῆσ, τὸνσ ὄφῆσ ὄφῆσ*. Præterea & *ο* paruū
sicubi cadit in vltimam syllabam, in *ω* magnum conuer-
titur, τὸνσ ὄφῆσ ὄφῆσ, τὸνσ ὄφῆσ ὄφῆσ

Tertius, *ασ* ¶ Tertij ordinis sunt nomina exeuntia in *ασ* purum, aut
pur^{um}, *ασ*, in *ασ*, quor^{um} gr̃s communiter fit per *ατος*, ionice vero
per *αος*. Ea nomina hoc modo synaresin patiuntur.

<i>ω</i>	<i>α</i>	<i>α</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>
<i>αο</i>	<i>αῖ</i>	<i>αε</i>	<i>αοι</i>	<i>αα</i>	<i>αω</i>

¶ Quartus est nominum in *ω*, quæ in quatuor tantum **Quartus**
 casibus contrahuntur hoc pacto

ϛ	ϛ	ϛ
ει	ει	ει

Hæc etiam o paruum in *ω* μέγα convertunt, ἡμέρα, ἡμέρα
 ἡμέρα. Et rursus ε in η, ἡμέρα, ἡμέρα, ἡμέρα &c.

¶ In quinto ordine nomina sunt in *ου* declinata per *ου*, **Quintus** *ου*
 quæ in plurali tantum numero contrahuntur, ad hunc
 modum.

ου	ου
ου	ου

¶ Sextus nomina habet in *ω* & *ω* fœminina, in geniti- **Sextus** *ω* *ω*
 uo habentia *ου*. Hæc in singulari tantum numero synære
 sin patiuntur, ita

ου	ου	ου
ου	ου	ου

In duali numero ac plurali tertiam inflexionem sequun-
 tur.

¶ In septimo insunt nomina in *υ* & *υ* oxytona, quæ in d*uo* **Septimus**
 singulari, & in n*on*, a*cto*, & v*to* pluralibus cōtrahuntur. v*si* *υ*.
 Idem ad hunc modum.

υ	υ	υ
ει	ει	ει

¶ Octavo ordine continentur in *υ* barytona, quæ in
 plurali tantum numero contractionem admittunt.

υ	υ
υ	υ

Porro nomina quæ ου, αυτ υ, αυτ ι quorū in postrema syl-
 laba sic habent, vt declinentur per οσ purum, ea accusati-
 uum etiam a nominatiuo faciunt, σ conuerso in ρ. ο βόσ, ὁ
 βοῦν, ὁ βότρυς τὸν βότρυ, ὁ ἡδύς τὸν ἡδύρ, ὁ ὄφις τὸν ὄφιν.
 Notentur neutra.

¶ Iam exempla singulorū ordinum ponamus

¶ Exempla primī ordinis.

ὁ δημοθένης, τὸν δημοθένησθαι καὶ δημοθένησ, ἄνθρωπος δημοθένης
 καὶ δημοθένα, τὸν δημοθένα καὶ δημοθένη, ἡ δημοθένησ.
 Διτῆκα, τὸν δημοθένησ καὶ δημοθένη, τὸν δημοθένησιν ἢ δημοθέ-
 νοῖν, ὁ δημοθένησ ἢ δημοθένη. Πληθυντικὰ, ὁ δημοθένης καὶ
 δημοθένας, τὸν δημοθένησιν ἢ δημοθένησιν, τοῖς δημοθένησι, τού-
 τῶν δημοθένησιν ἢ δημοθένησιν, ἡ δημοθένησιν καὶ δημοθένησιν.

Generosus.

ὁ καὶ ἡ εὐγενής, τὸν καὶ τὴν εὐγενέσθαι εὐγενῶσ, ἄνθρωπος καὶ τῆ εὐγε-
 νέε εὐγενῆ, τὸν καὶ τὴν εὐγενῆσ καὶ εὐγενῆ, ἡ εὐγενῆσ.
 Διτῆκα, τὸν
 καὶ τὰ εὐγενῆσ εὐγενῆ, τὸν καὶ τὴν εὐγενῆσιν εὐγενῶσιν, ἡ εὐγενῆσ
 εὐγενῆ. Πληθυντικὰ, οἱ καὶ αἱ εὐγενῆσ εὐγενῆσ, τὸν εὐγενῆσ
 ἢ εὐγενῶσ, τοῖς καὶ ταῖς εὐγενῆσιν, τούτων καὶ τὰς εὐγενῆσιν εὐγενῆσ
 ἢ εὐγενῆσ εὐγενῆσ.

Aequū siue
 sequitas

τὸ ἐπιπέδον, τὸ ἐπιπέδονσθαι ἐπιπέδονσ, ἄνθρωπος ἐπιπέδονσ
 ἐπέδονσ, ἡ ἐπιπέδονσ. Διτῆκα, τὸν ἐπιπέδονσ ἐπιπέδονσ, τὸν ἐπιπέδονσιν
 πληθυντικὰ, τὰ ἐπιπέδονσ ἐπιπέδονσ, ἡ ἐπιπέδονσιν ἐπιπέδονσιν, τοῖς ἐπιπέδονσ
 σιν, τὰ ἐπιπέδονσ ἐπιπέδονσ, ἡ ἐπιπέδονσ ἐπιπέδονσ.

Affectō seu
 affectus

τὸ πάθος, τὸ πάθεισθαι παθῶσ, τὸ πάθεισθαι, ἡ πάθεισθαι
 τὸ πάθεισθαι, τὸν πάθεισθαισιν, ἡ πάθεισθαισιν,
 τὰ πάθεισθαισιν, τὸν πάθεισθαισιν, τοῖς πάθεισθαισιν. Ceteri casus
 similes sunt nominatiuo.

Exempla secundi ordinis

Τὸ ὄφις, τὸ ὄφισος ὄφισος ὄφισος, τῷ ὄφει ὄφει, ὄφει ὄφει, τὸν Serpens
 ὄφιν, ὃ ὄφις ὄφισος, Δυϊκὰ, τῷ ὄφει, ὄφει ὄφιν, τοῖν ὄφισιν ὄφισιν
 ὄφισιν, ὃ ὄφει ὄφει ὄφιν, πληθυντικὰ δι' ὄφισος ὄφισος, ὄφισος ὄφισος,
 πῶν ὄφισιν ὄφισιν ὄφισιν, τοῖς ὄφισιν ἢ ὄφισιν, τῶν ὄφισος ὄφισος,
 ὄφισος ὄφισος, ὃ ὄφισος ὄφισος, ὄφισος ὄφισος.

τῷ σίνκπι, τὸ σινάπιος σινάπεος σινάπεος, τῷ σινάπι σινάπι, Sinapi
 σινάπει σινάπει, τὸ σίνκπι, ὃ σίνκπι. Δυϊκὰ, τῷ σινάπι, σινά-
 πεε σινάπη, τοῖν σινάπισιν σινάπεον σινάπεων, ὃ σινάπι, σινάπεε
 σινάπη. πληθυντικὰ, τὰ σινάπια σινάπι, σινάπεα σινάπη, τῶν
 σινάπισιν σινάπεων, σινάπεων, τοῖς σινάπισιν, τὰ σινάπια σινάπι &
 cetera vt in nominatiuo.

Exemplum tertij ordinis.

τὸ γήρας, τὸ γήρατος γήρατος ἡγήρατος, τῷ γήρατι γήρατι ἡγήρατι,
 τὸ γήρας, ὃ γήρας. Δυϊκὰ, τῷ γήρατι γήρατι ἡγήρατι, τοῖν γήρατι
 τοῖν γήρατι ἡγήρατι. Vocatiuus similis est recto. πληθυντικὰ,
 τὰ γήρατα γήρατα ἡγήρατα, τῶν γήρατων γήρατων ἡγήρατων, τοῖς γήρασι.

Et. Exemplum ordinis quartij,

τὸ ἱερεὺς, τὸ ἱερέος ἱερέος ἱερέος, τῷ ἱερέϊ ἱερέϊ ἱερέϊ, τὸν
 ἱερέα ἱερέα, ὃ ἱερέϊ, Δυϊκὰ, τῷ ἱερέϊ ἱερέϊ, τοῖν ἱερέϊν ἱερέϊ
 ἱερέϊν & cetera. πληθυντικὰ, δι' ἱερέος ἱερέος ἱερέος, τῶν ἱερέων
 ἱερέων, τοῖς ἱερέϊσιν ἱερέϊσιν, τῶν ἱερέος ἱερέος ἱερέος. & cetera

Exemplum quinti ordinis.

τὸ βῶς, τὸ βόος, τῷ βόϊ, τὸν βόα ἢ βῶν, ὃ βῶ. Δ. τῷ βόε, τοῖν
 βοῶν, ὃ βόε. π. δι' βόε βῶς, ἢ βοῶν, τοῖς βόεσιν, τῶν βόεος βῶς,
 ὃ βόεος βοῶν,

¶ τὸ ἀμείνονα, τὴν ἀμείνονα, τῶν ἀμείνονι, τὸ ἀμείνονα, ᾧ ἀμείνονι. **λ.** **Melius**
 τὸ ἀμείνονε, τοῖν ἀμείνονοιν, ᾧ ἀμείνονε, π. τὰ ἀμείνονα **Ϸ** ἀμείνω,
 τῶν ἀμείνων, τοῖσι ἀμείνοσι, τὰ ἀμείνονα καὶ ἀμείνω, ᾧ ἀμείνω
 Ϸ καὶ ᾧ ἀμείνω.

De numeralibus.

¶ **Nominum numeralium declinatio sic habet.**

Numeralia

¶ ἓξ ἑνὸς ἐνὶ ἑνα

¶ τρεῖς τριῶν τρισὶ τρεῖς

μία μίας μιᾷ μίαν

τρία τριῶν τρισὶ τρία

ἓν ἑνὸς ἐνὶ ἓν

¶ τεσσαρες τεσσαρων τεσσαρσι τεσσαρας

¶ δύο δύοιν

τέσσαρα τεσσαρων τεσσαρσι τεσσαρας

Cetera nomina numeralia vsq; ad centum non declinantur. A ducentis, secundæ ac primæ declinationis numerum sequuntur pluralem. Vt δι διακόσιοι, αἱ διακόσια, τὰ διακόσια. sicut δι δίκαιοι, αἱ δίκαιαι, τὰ δίκαια. Sic, ἑξακόσιοι, τετρακόσιοι. Item χίλιοι, τρι χίλιοι &c.

D iiij

DE COMPARATIONE NOMINUM CAPVT. VI.

Comparationis gradus apud Græcos iidem sunt qui apud Latinos, positius, comparatiuus, & superlatius. Eorum formatio sic habet

si penultimā habeant longā, o seruant & σ in tertio & τατος cōuertunt. ut

πρῶτα πρῶτοτερος πρῶτατος
 πάλαια παλαιότερος παλαιότατος
 ἐνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος

si breuem, principio ο μικρόν in ω μέγα, deinde σ in tertio atq; τατος transmutant, Vt σοφός σοφώτερος σοφώτατος

Noia comparabilia, In κς aut υς, neutro generi adijciunt τερος & τατος, Vt

ὁ κς ἢ εὐγενής, τὸ εὐγενέστερος εὐγενέστατος.
 ὁ υς εὐρύς, τὸ εὐρύτερος εὐρύτεστατος

Cætera in ες atq; εσατ faciunt hos gradus, Vt σώφρων σωφρονέστερος σωφρονέστατος, χαρίσας χαρίστερος χαρίστατος, Et sine ε, ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος.

in
e

in
u

καλλίσω κάλλισοσ.
βελτίω βέλτισο
ἀριώω ἀρισο
ἀμείνωω
κρείττωω seu κρείσσωω

κακίωω κακισοσ
χίωω

εὐχρόσ εὐχρίωω εὐχρισοσ
ἐχρόσ ἐχρίωω ἐχρισοσ
εἰλίωω εἰλίωω εἰλίωω

Item

ελάχισω ελάχισοσ
ἥττωω seu ἥσσωω
μείωω
μέγισωω μέγισοσ

πολύς πλείωω πλίσσοσ
ἡδύς ἡδύτεροσ ἡδύτατοσ
ἡδίσωω ἡδισοσ
ὠκύνωω ὠκύντατοσ
ὠκίωω ὠκισοσ
ταχύς ταχύτεροσ ταχύτατοσ
ταχίωω τάχισοσ
τάσσωω seu θάσσωω.
γλυκύτεροσ γλυκύτατοσ
γλυκύσ γλυκίωω γλυκύσοσ
γλύσσωω
παχύτεροσ παχύτατοσ
παχύς παχίωω πάχισοσ
πάσσωω
βραχύτεροσ βραχύτατοσ
βραχύνωω βραχύντατοσ
βραχύνωω
βραδύτεροσ βραδύτατοσ
βραδύς βραδίωω βραδίσοσ
βράσσωω

Fiunt etiā
comparatiua. { A verbis, ut βέλτεροσ a βάλλω, φέρετοσ a φέρω
A participijs, ut ἐξωμειότεροσ ab ἐξωμείνωω
A prapōnibus, ut πρότεροσ, ὑπέρτεροσ
Ab aduerbijs, ut ἑγγύτεροσ πορρωτέρωσ

Τὸ δίκαιον δικαιοτέρων δικαιοτάτων, ἢ δίκαια δικαιοτέρα δικαιο
 τάτη, τὸ δίκαιον δικαιοτέρων δικαιοτάτων. τοῦ δίκαιου δικαιο
 τέρου δικαιοτάτης, ὅτι δίκαιος δικαιοτέρας δικαιοτάτης, τὸ δίκαιον
 δικαιοτέρας δικαιοτάτης. τῷ δίκαιῳ δικαιοτέρας δικαιοτάτῳ, τῆ δί
 καίᾳ δικαιοτέρᾳ δικαιοτάτῃ, τῷ δίκαιῳ δικαιοτέρας δικαιοτάτῳ.
 τῶν δίκαιων δικαιοτέρων δικαιοτάτων, πλὴν δίκαιων δικαιοτέρων δι
 καιοτάτων, τὸ δίκαιον δικαιοτέρων δικαιοτάτων. ὡς δίκαιε δικαιοτέρας
 δικαιοτάτη, ὡς δίκαιᾶ δικαιοτέρας δικαιοτάτῃ, ὡς δίκαιον δικαιοτέρων
 δικαιοτάτων.

ἢ εὐθύα ἢ ἀβλαβή, τῷ δίκαιῳ δικαιοτέρας δικαιοτάτῳ, τὰ δίκαια
 δικαιοτέρας δικαιοτάτα, τῷ δίκαιῳ δικαιοτέρας δικαιοτάτῳ.

ἢ γενικὴ ἢ ὀλοκή, τῶν δίκαιων δικαιοτέρων δικαιοτάτων, τῶν
 δίκαιων δικαιοτέρων δικαιοτάτων, τῶν δίκαιων δικαιοτέρων δικαιο
 στάτων. ἢ κληρικὴ ἢ ὁμοίως ὅτι τῆ εὐθείᾳ.

οἱ δίκαιοι δικαιοτέροι δικαιοτάτοι, οἱ δίκαιοι δικαιοτέροι δικαιοτά
 ται, τὰ δίκαια δικαιοτέρα δικαιοτάτα. τῶν δίκαιων δικαιοτέρων
 δικαιοτάτων, διὰ πάντων γενῶν, τοῖς δίκαιοις δικαιοτέροις δικαιο
 στάτοις, τοῖς δίκαιῳ δικαιοτέρας δικαιοτάτοις, τοῖς δίκαιοις δι
 καιοτέροις δικαιοτάτοις. τὸν δίκαιον δικαιοτέρας δικαιοτάτης,
 τὰς δίκαια δικαιοτέρας δικαιοτάτας, τὸ δίκαιον δικαιοτέρας δικαιο
 τάτα. *Vocatiuus nominatiuo est similis.*

Τὸ καλὸν καλλίω καλλίον, ἢ καλὴ καλλίω καλλίση, τὸ κα
 λὸν καλλίον καλλίον. τοῦ καλοῦ καλλίονος καλλίση, ὅτι καλὸν
 καλλίονος καλλίση, τὸ καλὸν καλλίονος καλλίση. τῷ καλῷ καλ
 λίον καλλίση. *Et reliqua eo ipso modo quo nomē præ
 cedens, nisi ex comparatiuum in omni genere quādam
 sequitur inflexionem.*

Ὁ ἀληθὴς ἀληθέστερος ἀληθείατος, ἢ ἀληθὴς ἀληθέστερα ἀλη **Venus**
 ἰοσάτη, τὸ ἀληθὴς ἀληθέστερον ἀληθείατομ. τὸ ἀληθὴς ἀληθεία-
 ρου ἀληθείατου. Et quæ sequuntur, Nam positivum quin-
 tæ inclinationis est, cætera nihil differunt a primo.

Ὁ ἡδύς ἡδυτέρος ἡδυτάτος, ἢ ἡδύς ἡδυτέρα ἡδυτάτη, τὸ ἡδύ ἢ **Suavis, iu-**
 ἡδυτέρου ἡδυτάτομ. τοῦ ἡδέος ἡδυτέρου ἡδυτάτου, ὅτι ἡδέϊα ἡδυτέ **cundus**
 ρας ἡδυτάτης, &c. Positivum in genere masculino & neu-
 tro declinationis quintæ est, Cætera aut ad secundam aut
 ad tertiam declinationem referuntur.

Hæc sine negotio disci possunt ab eo, qui cog-
 nitas habeat nominum inflexiones,
 quare his missis dicere inci-
 piamus de patrony-
 micis.

DE PATRONYMICIS CAPVT VII.

Patronymica fiunt a nominibus proprijs. Et
 quæ masculina quidem sunt, primam, quæ
 foemina, quintam declinationem sequun-
 tur. exceptis masculinis in *ωρ* & in *αδνος* desinentibus,
 quorum illa ad quintam, hæc ad tertiam inflexionem
 referuntur.

¶ **Formatio ipsorū sic habet.**

A noīb⁹ primę inclinatioīs sp̄ fiūt in α-
 δης. Vt αινείασ̄ αινειάδησ̄, ὀρειτήσ̄ ὀφριτάδησ̄

Pleraq⁹ In etia
 exeūt in
 δης Atq⁹
 hæc qdē

Si a noībus in os puḗz, rursus fi
 unt in αδης, Vt ἡλιος ἡλιαδέης

Si ab his q̄ non exeūt in os pu
 rū, fiunt in ιδης, vt κρ̄ ὄνοσ̄ κρονιδης

In quinta fiunt a gtō in ιδης, Vt πείλοσ̄ πε
 λοποσ̄ πελοπίδησ̄, πηλεύσ̄ πηλέοσ̄ πηλείδησ̄
 κρη̄ κρη̄ σωκίρσοσ̄μ̄ πηλείδησ̄. &c.

Masculia

Nonnulla & in ωμ̄ desinunt, Vt κρόνοσ̄ κρονίωμ̄

Pauca in αλισσ̄, idēq⁹ improprie, Vt ἰξθαίνωσ̄

**Noīa pa
 tronymi
 ca.**

Partim
 exeūt,

{ in ασ̄ } q̄ formantur a maf
 culinis suis, abiecta
 { in ισ̄ } syllaba δη. Vt

ἡλιαδέης ἡλιόσ̄
 νεσορίδης νεσορίσ̄

Fœcia's

Si veniāt a primitiuis in penultima sy
 laba habentibus ε, ipsa in ωμ̄ desinūt.

Partim in
 ωμ̄, quæ

Vt ἰκαρτοσ̄ ἰκαριώμ̄,
 Si secus, in ιωμ̄ quale est, φλῆκτοσ̄ φλῆκτωμ̄

ΣΙΣΑΓΟΓΕΣ ΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΝ

gracam ps altera, de verbo, participio, & pronome.

¶ De verbo & eius accidentibus CA. VIII

Verbum

Verbum est pars orationis, cum tempore, sine casu, aut actionem aut passionem significans.

¶ Accidunt ei octo, modus, genus, spēs, figura, nūerus, persona, tps, & coniugatio. Grace,

ἔγκλισις, γένος, εἶδος, χῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, συζυγία.

¶ Modi verbo accidunt quinq, finitiuus, imperatiuus, optatiuus, subiunctiuius, infinitiuius, Grace, ἔγκλισις ὀριστικὴ

Modi ὄνομα

προσωντικὴ, ἐγκλιτικὴ, ὑποσωντικὴ, ἀπαρέμφατος. Vt γράφω, γράφε,

γράφουμι, ἔαρ γράφω, γράφουμι. ¶ Genera item quinq, actiuiū,

Genera

passiuiū, neutrum, cōe, deponens. Grace, ἐνεργητικόν, παθητικόν,

ἀποθετικόν. Vt γράφω, γράφουμαι, ὑγιαίνω, εὐάρομαι,

μάχομαι. Cōmune graci vocant mediū, neutrum,

per se passiuiū, deponens, per se actiuiū. hoc est, ἐέσση, ἀντοπαθητικόν,

αὐτὸ ἐνεργητικόν, Theodorus tamen per se passiuum a neutro distinguit.

Spēs duæ

¶ Species duæ, primitiua & derivatiua, εἶδος πρώτου ποιοῦ ἢ παραγωγῶν.

¶ Figure tres, simplex, composita, decomposita. χῆμα ἀπλοῦν, σώδετον ἢ

Figure

παρασύνθετον, Vt γράφω, συγγράφω, φιλιππιῶζω. ¶ Numeri

Numeri.

tres, singularis, dualis, pluralis, ἐνικόσ, δυϊκόσ, πληθυντικόσ,

Vt γράφω γράφετον γράφομεν, ¶ Personæ tres, prima,

Personæ.

secunda, tertia, πρόσωπον πρώτον, δεύτερον, τρίτον. Vt γράφω,

γράφαισ γράφαι. ¶ Tempora sex, præsens, præteritum imperfectum,

Tempora

futuræ, indefinitum, præteritum perfectum & præteritum plusquamperfectum.

χρόνος ἐνεσῶσ, παρατατικόσ, μέλλων, ἄριστος, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος.

Vt γράφω, ἔγραψα, γράψω καὶ γράφω, ἔγραψα καὶ ἔγραψα, γράφω, ἔγραψα, γράψω.

Coniugationes. ¶ Coniugationes Theodorum secuti facimus quinque. Toties enim variatur futurum, quando omne verbum, aut ψ ante ω in futuro habet, aut ξ, aut σ, aut aliquam inmutabilem, aut futuro proprio caret.

Prima coniugatio. ¶ Prima coniugatio omnium est illorum verborum, quæ in futuro ψ, in præterito φ habent. In præsentibus quatuor eius terminationes sunt, βω πω φω πῶ. λέγω, τρέπω, γράφα. πῶ πῶ.

Secunda. ¶ Secunda eis datur verbis, quæ in futuro ξ, in præterito χ habent. Quorum sex in præsentibus sunt terminationes, γω κω χω κτω ζω σω. Porro σω in ῥω verti consuevit more atticorum. Exempla sunt, λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, παύω, ὀρύσσω καὶ ὀρύῃω.

Tertia. ¶ Tertia coniugatio ea verba complectitur, quæ in futuro σ ipsum habent expressum, & præteritum formantur per κ. Terminationes eius ite in sex sunt, δω τω θω ζω σω, vel ῥω, ω purum. Vt ἄδω, λήθω, αὐθῶ, φράζω, πλάσσω seu πλάττω, ἀκούω.

Quarta. ¶ Quarta eorum verborum est, quæ in futuro aliquam habent immutabilem, in præterito κ. Atque huius quidē in præsentibus quatuor sunt terminationes, λω μω νω ρω. Vg φάλλω, νέμω, κρῖνω, σπείρω.

Quinta. ¶ In quinta declinatione ea insunt verba, quæ proprio præterito ac futuro carent, accipere tamen possunt a ψbis illis, a quibus deducuntur. Deducuntur autem a verbis tertiæ coniugationis desinentibus in ω purū, non

quibuslibet, sed quæ e i o aut u ante ω habent. Vna o
mnium terminatio, *ut*.

¶ Porro omne verbum apud græcos, aut in ω, aut in
αι, aut in *ι* exit. Vt *ζεινυια*, *ζεινυιαι*, *ζεινυιαι*. Quæ in
ω circumflexum desinunt, sicut a barytonis, vti suo lo
co dicitur.

DE CATHOLICIS AC GE

neralibus quibusdam præceptis, qua
tuor primarum inflexionum

CAPVT IX.

IXimus quinq; esse vborum modos. In ho
rum primo, octo distincta sunt tempora, præ
sens, præteritum imperfectum, primum fu
turum, primum indefinitum, præteritum per
fectum, præteritum plusquamperfectum, indefinitum
secundum, futurum secundum. Cæteris quatuor modis
eadem uox est in præsentis & præterito imperfecto, item
in præterito perfecto & plusquamperfecto. Futurum v
trumq; deest imperatiuo & subiunctiuo, quorum loco
indefinitis vti licuerit. In verbis passiuis, *δ μετ' ελιγορ μελ
λων*, id est mox futurum, prædictis debet adiungi, in eis
dumtaxat modis, quæ futuris non carent. Sed hæc mox
ostendemus exemplis.

De distinctio
ne ipm

¶ Omne autem verbum, & in tribus præteritis, & in
duobus indefinitis, & in eo quod mox futurum appella
nt, aut syllabicum suscipit incrementum, aut tempora
le. Excipiuntur, quæ ab immutabili diphthongo aut cō

De incremē
to verborū.

sonante initium sumunt. Syllabicum incrementum est, quo verbi principio aut una aut plures syllabæ preponuntur. Ut γράφα ἔγραφοι. Temporale, quo mutabiles diphthongi aut vocales in verborum initiis positæ, in immutabiles mutantur. Ad quæ plene intelligenda, quædam paulo alitius necesse est repetamus.

Vocalium ac diphthongorum item quæ ex his fiunt, quædam,

 { mutabiles sunt } α ε ο
 ζ αι ου αι
 { Immutabiles } η ι υ ω
 ει ου ευ, Quæquæ in quo
 quæ interdum mutantur.

Consonantium,

 { aliæ duplices sunt, idque } aut actu, φ θ σ ω &c
 { aliæ simplices. Et hæc } aut potestate, ρ ξ ψ
 { Partim aspiratæ seu densæ, θ φ χ }
 { Partim renues, aut certe non aspiratæ, β γ δ κ λ μ &c. }

A diphthongo
seu vocali

Immutabili, eā
in p̄terito seruat

ἤχαιω ἤχαιον, ἰξενω ἰξενον
ὕβριζω ὑβριζον, ωφιλῶ
ὠφέλειον.

εἰκόλλω εἰκόλλομαι, οὐρέω, οὐ
ρεομαι, εὐδύνω εὐδύνομαι

mutabili,
mutat.

α in η, ἀκούω ἠκούομαι

ε in η, ἐλεύθω ἠλευθόμαι

α, ἔχω ἔρχομαι

ο in ω, ὀρίζω ὠρίζομαι

αι in η, ἄρω ἠρόμαι

αυ in η, ἀυλῶ ἠύλομαι

οι in ω, ὄμιμαι ὤμην

ω ἤφ in η, sed attice, ut

εὐδῶ ἠυδομαι.

Verbū
itaq; in
ceptū.

A conso/
nante.

Simplici ac tenui, id in p̄terito imperfecto
& viroq; indefinito, ε in principio assumit.

Huic in p̄terito perfecto, consonans ipsa ᾤβι
p̄ponitur, At in p̄terito plusq; perfecto, aliterq;
p̄terea ε ante consonantē assumit. Ut τῆπιω, ἐτε
πιον, ἐτυφα, ἐτυπον, τέτυφα ἐτετύφευ.

Densa, eodem plane mō accipit incrementū,
nisi q̄ loco aspirate, tenuem in p̄terito p̄fecto
ac plusq; perfecto assumit, Ut χρυσῶω ἐχρυσόομαι,
κεχρυσώκα, ἐκεχρυσώκαμ.

Duplici siue actu siue
potentiā, nihil vsq; p̄
te ε assumit

σφθίρω, ἐσφθίρομαι, ἐσφθίρομαι

λεφθάριον

τάλλω, ἐτάλλομαι, ἐτάλλομαι

κα, ἐτάλλομαι.

Si tamen verbum a muta cum liquida initium sumat, eadem fere incrementi ratio erit, quæ in his, quibus simplex consonans litera est initialis, γράφω ἔγραφα, γέγραφα, ἔγεγραφε. Quamvis & quædam secus. Atque adeo nulla hisce in rebus dari potest tam certa regula, quin oppositum interim apud autores inueniatur.

Ὁ μετ' ὀλίγου μέλλω, quod ad incrementi rationem attingit, conuenit cum præterito perfecto, etiam consonantem retinet futuri actiui seu medijs.

In passiuis ac medijs, incrementum eo ipso modo fit quo in actiuis.

Hoc denique hic obseruandum, in quatuor modis posterioribus, similiter & in participijs, omne incrementum tolli, præterque in præterito perfecto & mox futuro. Atque hæc quidem nunc ita velim commendari memoria, ut ne in sequentibus, ubi agemus de formatione modorum ac temporum, eadem nobis sit repetenda.

DE FORMATIONE MODORUM

ac temporum in verbis actiuis

CAPVT X.

Formatio
modorum

Am cum difficile sit, uno aut altero proposito exemplo, cætera ad eundem modum inferre, nisi tempora ipsa ac modi quo modo alia ab alijs fiant, habeas exploratum, non inutile fuerit opinor hanc rem paucis perstringere.

Quod ad modos attingit, finitiuus ipse primus cum sit ab alio fieri non potest. Cæteri omnes ab finitiuo formantur, excepto modo optandi, qui sit a participijs.

¶ Tempore formatio sic habet.

¶ Præsens indicatiui a nullo alio fit. Est enim ip̄m primū. Formatio
ip̄m modi
indicatiui

Præteritum imperfectum a prima fit persona præsen-
tis, ω cōuerso in ομ. Nam de incremento apponendo iam
dictum est, τύπῳ ἔτυπῃον. In idem fit & futurum

primum, ita ut litera σ, aut actu aut virtute ante ω inter-
seratur, γράφω γράψω, τύπῳ τύψω, λέγω λέξω, ἄδω ἄσω, δακίω
δακίωσω, ποιῶ ποιήσω. Excipitur coniugatio quarta, quæ im-
mutabilem retinet. πάλῳ παλῶ &c. Primus ἀόριστος a
primo fit futuro, ω conuerso in α, & seruata ratione incre-
menti. τύψω ἔτυψα. Præteritum quoque perfectum

ab eodem futuro formatur, vltima syllaba conuersa in
φα, χα vel κα, γράφω γέγραφα, λέξω λέλεχα, δακίωσω ἠκούκα.

In quarta coniugatione consonans immutabilis plærūque
manet, ψαλῶ ἔψαλκα, σπερῶ ἔσπαρκα. Præteritum

plusquamperfectum a perfecto, postremo α conuerso
in εμ, τέτυφα ἐπέφημ. Secundus ἀόριστος fit a primo, mu-

tando α in ομ, & consonantem futuri in eam, quæ in præ-
senti tempore verbi coniugationem manifestat. ἔτυψα ἔτυ-

πομ, ἔγραψα ἔγραφομ, ἔλεξα ἔλεγομ. Erit autem penultima sem-

per breuis, etiamsi in primo forte aoristo sit longa. Et si
in presenti ο purum fuerit, erit hic purum ομ, ἠκούσα ἠκού-

ομ. Futurum secundum a secundo fit aoristo, abiecto
incremento, & mutato ομ in ῶ circumflexum, ἔτυπομ τυ-

πῶ, ἔγραφομ γραψῶ, ἔσπασομ σπαρῶ.

¶ Tempora modi imperatiui, a suorum indicatiuorum tertia Imperatiui
fiunt persona, habita tantum ratione incrementi. ἔτυπῃε τύ-
πῃε, τέτυφε τέτυφε, ἔτυπε τύπε. Primus tamen aoristus, ε πο-

Remum mutat in μ , $\epsilon\tau\alpha\iota\ \tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\ \rho$.

Operatiui tempora, a suoz participloz fiunt g τ is, mu-
tata postrema syllaba in μ , & in locum hui \circ literæ μ , vo-
cali / in diphthongo assumpta, quæ tamen assumi debet,
etiam si ρ desit. Quod si in $\sigma\upsilon\tau\alpha\sigma$ exeat g τ is, ρ abiecto, σ
conuertit debet in $\sigma\iota$, Vt $\tau\acute{\upsilon}\eta\sigma\upsilon\tau\alpha\sigma$ $\tau\acute{\upsilon}\eta\sigma\iota\mu\iota$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\tau\alpha\sigma$ $\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\mu\iota$,
 $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\tau\alpha\sigma$ $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\mu\iota$, $\tau\upsilon\sigma\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\sigma$ $\tau\upsilon\sigma\alpha\sigma\iota\mu\iota$. Verba autem in
 ω purum, contracta, $\mu\iota$ conuertere possunt in $\eta\epsilon\sigma\iota\lambda\iota\kappa\epsilon$, ac
deinde $\sigma\iota$ quoq; in ϕ dorice. $\acute{\alpha}\xi\iota\sigma\iota\mu\iota$ $\acute{\alpha}\xi\iota\sigma\iota\eta\mu$, $\acute{\alpha}\xi\iota\phi\eta\mu$.

Subiunctiui. **S**ubiunctiui modi tempora, a prima fiunt persona in
dicatiuoz suoz in ω , $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\tau\alpha\upsilon\ \tau\acute{\upsilon}\eta\upsilon$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\ \tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\ \tau\acute{\upsilon}\phi\omega$,
 $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha\upsilon\ \tau\acute{\upsilon}\pi\omega$.

Infinitiui. **M**odi infinitiui tempus præsens & primum futuræ, a
tertia fiunt persona suoz indicatiuoz, adiecta hac litera
 ρ . $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\alpha\ \tau\acute{\upsilon}\eta\mu$, $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\ \tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\mu$. Præteritum perfectum a ter-
tia sui indicatiui, addendo $\nu\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon\ \kappa\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$. Inde
finitum prius a prima fit persona sui indicatiui, adiuncta
vocali /, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\ \tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\sigma$. Secundus aoristus & secundum
futurum, a prima fiunt persona suoz indicatiuoz, $\sigma\upsilon\upsilon$ uel
 $\sigma\iota$ mutando in $\epsilon\eta\mu$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha\upsilon\ \tau\epsilon\tau\omega\sigma\iota\mu$, $\tau\upsilon\tau\omega\sigma\iota\ \tau\upsilon\pi\sigma\iota\mu$. Hæc est ratio
formandoz temporum in verbis actiuis, non explorata
quidem illa ad vnguem, sed quæ incipientibus tamen
am ad maiora aperiat. Nunc huius rei oculis subiicia
mus exemplum, vbi hoc obseruabimus, vt ea tempora
coniungantur, quæ eandem habent consonantem, & a quibus
alia formantur, ea præcedant.

$\delta\iota\sigma\iota\mu\iota\ \acute{\alpha}\xi\iota\sigma\iota\eta\mu$.

Γεικωσ, λείβω λείβω λειβί. λυϊκά, λείβετορ λείβετορ. πλκθου
 ζωιά, λείβομερ λείβετε λείβοσι παραταλικός, έλιβορ έλιβεσ
 έλιβε. Δ. έλείβετορ έλαβέτηρ. πλ. έλειβομερ έλείβετε έλαβορ.
Γμέλλωρ πρῶτος, λείψω λείψω λείψα. Δ. λείψετορ λείψετορ. π.
 λείψομερ λείψετε λείψοσι. **Α**όρις **Θ** α. έλίψα έλιψασ έλι
 ψα. Δ. έλείψατορ έλιψάτηρ. π. έλείψαμερ έλείψατε έλιψαρ.
Γ παρακείμεν **Θ** λείψα λείψασ λείψα. Δ. λείψατορ λείψ
 φατορ. π. λείψαμερ λείψατε λείψασι. **Υ**περσυντέλικος,
 έλελείφαρ έλελείφασ έλελείφα. Δ. έλελείφετορ έλελεφείτηρ. π.
 έλελείψαμερ έλελείψατε έλελείψασα. **Γ** αόρις **Θ** β. έλιβορ
 έλιβεσ έλιβε. Δ. έλιβετορ έλιβέτηρ. π. έλιβομερ έλιβετε έλιβορ.
 μέλλωρ β. λιβώ λιβίσ λιβί. Δ. λιβετόρ λιβίτορ. πλκθ. λιβώ
 μερ λιβάτε λιβόσι.

πρῶτος κλά,

Γεικωσ ή παραταλικός, λείβε λιβέτω. Δ. λείβετορ λεβέτωρ. π.
 λείβετε λαβέτωσαρ. **Α**όρις **Θ** α. λείψωρ λαψάτω. Δ. λείψατορ
 λειψάτωρ. π. λείψατε λειψάτωσαρ. **Γ** παρακείμεν **Θ** και ήπερσυν
 τέλικος, λείλειφε λειψάτω. Δ. λειψάτορ λειψάτωρ. π. λειψ
 ατε λειψάτωσαρ. **Γ** αόρις **Θ** β. λιβίτε λικέτω. Δ. λίβετορ λιβέ
 τωρ. π. λίβετε λικέτωσαρ, **Ε**κκλά

Γεικωσ ή παρα. λείβοιμι λείβοισ λείβοι. Δ. λείβοιτορ λειβοίτηρ
 π. λείβοιμερ λείβοιτε λειβοισ. **Γ** μέλλωρ α. λείψοιμι λείψοισ
 λειψοι. Δ. λείψοιτορ λειψοίτηρ. π. λείψοιμερ λείψοιτε λειψοισ.
Γ αόρις **Θ** α. λείψαμι λείψασ λείψα. λυϊκά, λείψατορ λειψά
 τηρ, πλκθ. λυϊκά. λείψαμερ λείψατε λείψασα.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος. λελείφομαι λελείφοις λελείφοι.
 Δ. λελείφοιτορ λελεφόιτηρ. ω. λελείφοιμεν λελείφοιτε λελείφοι
 εν. **Αόριστος** β. λίβισμι λίβοις λίβοι. δ. λίβοιτορ λίβοίτηρ.
 π. λίβοιμεν λίβοιτε λίβοιεν. μέλλω β. λαβοῖμι λαβοῖσ λίβοι.
 Δ. λαβοῖτορ λαβοῖτηρ. π. λιβοῖμεν λαβοῖτε λιβοῖεν.

ὑποτακτικά,

Πενεώς ἢ παρχταλέαυ λείβω λείβῃσ λείβῃ. Δ. λείβητορ λείβῃ
 τορ. π. λείβωμεν λείβῃτε λείβωσι. **Αόριστος** α. εἰψα
 λείψῃσ λείψῃ. Δ. λείψητορ λείψῃτορ. π. λείψωμεν λείψῃτε λείψωσι.
Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος. λελείφω λελείφῃσ λελείφῃ.
 Δ. λελείφῃτορ λελείφῃτορ. π. λελείφωμεν λελείφῃτε λελείφωσι.
Αόριστος β. εἰψα λίβω λίβῃσ λίβῃ. Δ. λίβῃτορ λίβῃτορ. π. λίβω
 μεν λίβῃτε λίβωσι.

Ἐπαρέμφοτα

Πενεώς καὶ παρχταλέαυ, λείβῃμ. μέλλω β. λείψῃμ. **Αόριστος**, α. λῆ
 ψαι, παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελαφέμαι. **Αόριστος** β. λῆ
 βῃμ, μέλλω β. λιβῃμ. Et hæc de actiuis,

**DE PASSIVORVM FORMA
 TIONE CAPVT. XI.**

Formatio
 trm passivo
 rum indica
 tui modi

DAssiuorū quoque exemplum ponemus, si pri
 us vñ singula illorū tempora forment, pau
 cis explicauerimus. Et presens quidem
 tempus modi indicatiui, a suo fit actiuo, ω conuerso in
 ομαι, λείβω λείβομαι. Præteritum quoque imperfectū a
 suo, interposito μν, ἐλειβον. ἐλασομένη. Præteritum pres

fectum & ipsum a suo actiuo fit, vltima syllaba, mutata
in *μαι*, λέλιφα λέλειμαι. Vbi nota, quod prima & secūda
da coniugationes etiā aspiratam mutant in mediam, &
prima præterea mediam ipsam in *μ*, vt λέλιφα λέλεβμαι
λέλειμμαi, τέταχα τέταγμαi.

Præteritum vero plusq̄
perfectum a perfecto suo, *μαι* conuersa in *μη*, λέλεβμαι
έλελείμμαη.

Primum indefinitum a tertia fit p̄sona
præteriti perfecti, *ται* conuerso in *θη*. Et si tenuis quæpi
am ante *ται* ponatur, ea verti debet in suam aspiratam.

Vt λέλεπται έλείφθη, τέτακται έτάχθη, έφαλται έάλθη,
πεπέικη) έποιήθη.

Primum futurum a secunda perso
na primi aoristi, addita *ομαι*, Vt έλείφθη έλείφθησ λειφθή
σομαι.

De incremento addendo aufferendoue nihil ideo
nunc dicimus, quod antea eam rem explicuimus.

Secundum indefinitum a suo fit actiuo, *ομ* mutando in
η, έλιβερ έλίβηη.

Secundum futurum a secundo aori
sto passiuo, ad secundam personam addendo *ομαι*.

Mox futurum a secūda persona præteriti perfecti, in
teriecto *οι*, vt λέλεψαι λελείφομαι.

¶ Imperatiui modi tempus præsens a secunda fit perso Imperatiui,

na præteriti imperfecti sui indicatiui, habita tantum ra/
tione accentus, έλιβόμεη έλιβω λιβω.

Præteritum
perfectum eodem modo fit a secunda persona præteriti
plusquamperfecti modi indicatiui, έλελεψο λέλεψο,

Vtrac̄q̄ indefinita a tertijs fiunt personis suore indicati
uor̄, adiecta syllaba *ει*. In quibus tamen *θ* aspirata præce
dit, in his nō δ sed τ repetit̄, έλείφθησ λειφθησ, έλίβησ λιβησδι.

¶ Præsens modi optatiui & triplex item futurum, a pri Optatiui)

mis deflectuntur personis suorum finitiuorum, ὅμα conuer-
 fa in αμηρ, λείβομαι λειβόμεηρ, λειφθήσομαι λειφθησόμεηρ, λι-
 βήσομαι λιβησόμεηρ, λελείφομαι λελειφόμεηρ, Præteritū
 perfectum, si consonans ante μαι veniat, aut diphthon-
 gus impediatur, formari omnino non potest, sed in locum e-
 ius assumitur participium præteriti temporis, cū verbo substan-
 tiuo, λελυμμένη ἐίηρ. Alioqui μαι in ηη vertitur, & αἰη
 μηη in diphthongo assumitur. πεποίημαι πεποιήμεηρ, κεχρη-
 σωμαί κεχρησώμεηρ, Indefinita utraq; a genis suorum fiunt
 participiorum, mutando εντος in ηηρ, λειφθείς λειφθέντος λει-
 φθείηρ, λειθείς λειθέντος λειθείηρ,

Subiunctiui. ¶ Præsens modi subiunctiui, a prima inclinatur persona
 sui indicatiui, ο conuerso in ω, λείβομαι, εἰαὐρ λείβομαι,
 Præteritū perfectū, eam vocalem η̄ ante μαι est, vertit in
 ω, πεποίημαι πεποιώμαι, μέμνημαι μεμνώμαι. Quid si consonans
 interposita, aut diphthongus obstat, quo π̄ inus fieri pos-
 sit, faciendum est ut in optatiuo. Vtraque indefinita a
 tertijs formantur personis suæ originis, versa vltima vo-
 cali in ω, ελείφθη, εἰαὐρ λειφθῶ, ελίβη, εἰαὐρ λιβῶ,

Infinitiui ¶ Infiniti præsens cū tribus futuris, a tertijs suorum indica-
 tiuorum personis formantur, vltima conuersa in ας, ut λει-
 βεῖη λειβεῖας, λειφθήσειη λειφθήσεας, λικίσειη λικίσεας, λελεί-
 ψεῖη λελείψεας, Præteritum perfectum & ipsum a
 tertia fit persona sui finitiui, sed vltima transeunte in θαί,
 Quod si tenuis quæpiam muta ante ται veniat, ea quo-
 que verti debet in suam aspiratam. Sin vocalis, σ ante ται
 debet assumi. Exempla per ordinem sunt, πέπεισῃ πεπείσῃ

ἄξι, ἰψαλτῷ ἰψαλθαί, λέλειπται λελίφθαι, παποιήτῃ πεποιθῆς,

Exemplum passiuorum

ἑριστικά παθητικά,

Πενσῶσ, λείβομαι λείβη, λείβετῃ, λ. λειβόμεθον λειβεθον, λείβεθον, π. λειβόμεθα λείβετε λείβοντῃ, παρατατικός, ἐλιβόμην ἐλείβην ἐλείβετο, λ. ἐλιβόμεθον ἐλείβεθον ἐλειβέσθην, π. ἐλιβόμεθα ἐλείβεσθε ἐλείβοντο, ¶ παραείμειθῃ, λέλειμμα λέλειπα, λέλειπται, λ. λέλειμμεθον λέλειφθον λέλειφθον, ω. λέλειμμεθα λέλειψθε λελειμμένοι εἰσίμε, ὑπερσυντέλικος, ἐλελείμην ἐλέλειψο ἐλέλειπτο, λ. ἐλελείμμεθον ἐλέλειψθον ἐλελείψθην, π. ἐλελείμμεθα ἐλέλειψθε λελειμμένοι ἦσαν, ¶ Ἄοριςσ α. ἐλείφθην ἐλείφθην ἐλείφθη, λ. ἐλείφθητον ἐλείφθητην, π. ἐλείφθημεν ἐλείφθητε ἐλείφθησαν, μέλλω α. λειφθήσομαι λειφθήσῃ λειφθήσεται, λ. λειφθήσομεθον λειφθήσεσθον λειφθήσεσθον, π. λειφθήσόμεθα λειφθήσεσθε λειφθήσονται, ¶ Ἄοριςσ β. ἐλίβην ἐλίβην ἐλίβη, λ. ἐλίβητον ἐλίβητην, π. ἐλίβημεν ἐλίβητε ἐλίβησαν,

μέλλω β. λιβήσομαι λιβήσῃ, λιβήσεται, λιβήσεσθον, λ. λιβήσεσθον, π. λιβήσεσόμεθα λιβήσεσθε λιβήσονται, ¶ Ὁ μετ' ὀλίγον μέλλω, λελείψμαι λελείψῃ, λελείψεται, λ. λελείψόμεθον λελείψεσθον, π. λελείψόμεθα λελείψεσθε λελείψονται,

προσαυτικά

Πενσῶσ καὶ παρατατικός, λείβη λυβέσθω, ἀνικά, λείβεθον λυβέσθω, ω. ληθυντικά, λείβεσθε λυβέσθωσαν,

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλιος, λέλειψο λέλειψῶ, Δ. λέλειψο
 φθορ λέλειψῶν, π, λέλειψε λέλειψασα. **Ἄοριστος** πρῶ-
 τος, λείφθητι λειφθήτω, Δ. λείφθητορ λειφθήτωρ, ω, λείφθητε λεί-
 φθήτωσα, **Ἄορις** β, λίβητι λιβήτω, Δ. λιβητορ λιβή-
 τωρ, π, λίβητε λιβήτωσα.

Ἔγκλις

Ἐνεσῶς ἢ παρα, λειβοίμην λείβοιο λείβοιτο, Δ. λειβοίμεθον λεί-
 βοισον λειβοίση, πλ. λειβοίμεθα λείβοιθε λείβοιτο.

Παρ. καὶ ὑπερ, λελειμμένῳ εἶην εἶσο εἶη, Δ. λελειμμένω εἶτορ
 εἶητηρ, πλ. λελειμμένοι εἶμερ εἶητε εἶσα.

Ἄορις σα, λειφθείην λειφθείησ λειφθείη, Δ. λειφθείτορ λειφθεί-
 τηρ, πλ. λειφθείμερ λειφθείητε λειφθείησα, μέλλω σα. λειφθῆσο
 μη λειφθῆσοιο λειφθῆσοιτο, Δ. λειφθῆσοίμεθον λειφθῆσοιθορ λει-
 φθῆσοίδηρ, ωλ. λειφθῆσοίμεθα λειφθῆσοίθε λειφθῆσοιτο.

Ἄορις ε, λιβείην λιβεῖησ λιβεῖη, Δ. λιβεῖητορ λιβεῖητηρ, πλ.
 λιβεῖημερ λιβεῖητε λιβεῖησα, μέλλωρ, β. λιβείσοιμη λιβείσοιο
 λιβείσοιτο, Δ. λιβείσοίμεθον λιβείσοιθορ λιβείσοίδηρ, πλ. λιβεί-
 σοίμεθα λιβείσοίθε λιβείσοιτο, μετ' ἑλόγου μέλλωρ, λελείφοι
 μη λελείφοιο λελείφοιτο, Δ. λελείφοίμεθον λελείφοιθορ λελεί-
 φοίδηρ, ωλ. λελείφοίμεθα λελείφοίθε λελείφοιτο.

ὑποτακτικῆ.

Ἐνεσῶς καὶ παρὰ, εἰμ λέιβωμαι λέιβη λέιβητ, Δ. λειβῶ-
 μεθον λέιβηθορ λέιβηθορ, πλ. λειβώμεθα λέιβηθε λέιβωντ

Παρακ. καὶ ὑπερσυντέλιος, λελειμμένῳ εἰμ ῶ ἦσ ἦ, Δ. λε-
 λειμμένω εἰμ ἦτορ ἦτορ, ω, λελειμμένοι εἰμ ῶμερ ἦτε ῶσι.

Γ ἄορις **Θ** πρῶτος ἐὼν λαφθῶ λαφθῶσ λαφθῶ. Δ. ἐὰν λαφθῶται
 λαφθῶται. πλ. λαφθῶμεν λαφθῶτε λαφθῶσι, **Γ** ἄορις **ο**. β. ἐὰν
 λιβῶ λιβῶσ λιβῶ, Δ. ἐὰν λιβῶται λιβῶται. πλ. ἐὰν λιβῶμεν λι
 βῶτε λιβῶσι.

ἄπαρέμφοτα

Γ ενισῶσ κη παρατ. λειβισῶσ, **Γ** παραι. ἐν ὑπερο. λελεῖφθω.

Γ ἄορις **ο**. α. λαφθῶται. μέλλω α. λαφθῶσαι, **Γ** ἄορις **Θ**
 εὔτερος, λιβῶται μέλλω, β. λιβῶσαι, **Γ** μετ' ὀλίγου
 μέλλω λελεῖφθῶ

De formatione temporum in verbis
medijs CA. XII,

Am ut dicamus de verbis medijs, praesens q
 dem & praeteritum imperfectum modorū o
 mnium, similia plane sunt passivis, **Fu**

Finitivus mo
 di tpa in ver
 bis medijs

turum modi finitivi a suo activo fit, & cōuer
 sa in ομαι, λείφω λείφομαι. In quarta tamen coniugatione
 u ante μαί in diphthongo assumitur, φαλῶ φαλοῦμαι,

Primum quoque indefinitum ab activo fit suo, adiecto
 μη, ἐλειφα ἐλειφάμη, Et praeteritum perfectum ab acti
 uo suo formatur, habens ante α, cōsonantem indicem cō
 iugationis, aut nullam etiā consonantem si verbum de
 sinat in ω purum, Ut ἄδω ἔκα ἦδα, ἐλεῖδω ἠλευκα ἠλευδα, φα
 λω ἔφαλκα ἔφαλα, ἀκούω ἤκουκα ἤκουα, Quod si duæ conso
 nantes fuerint, siue actu, siue potētia propter duplicem,
 tamen praeteritum medium magis accipit consonantem
 indicem coniugationis, τύπηω τέτυφα τέτυπα, ὀρύσσω ὠρύξα

φράξω πέφρακα πέφρακα. Porro si futurum actiui e habe
 at in penultima syllabâ, id in p̄terito medio in o conuer/
 titur. λείβω λείψω λείλοιβω, τρέπω τρέψω τέτροπα, λέγω λέξω
 λέλογα, πείθω πείσω πείποιθα, φθείρω φθείρω έφθόρα, σέλλω σε
 λώ έσολα, τέμνω τεμώ τέτνωμα, αμείρω αμείρω έαμορα, έλπω έλψω
 έέλπα. Præteritum plusquamperfectum facillime for/
 matur a medio perfectio, α conuerso in αν. τέτυπα έτετύ/
 παν, λέλοιβη έλελοίβειν, λέλογα έλελόγαρ, έελπα έώλπην.

¶ Indefinitum secundum a suo formatur actiui, in p̄po/
 sita μη, έλιβην έλιβόμην, ήκοον ήκόμην. Deniq; & secundum
 futurum a secundo futuro fit, ω conuerso in ούμαι, λιβώ/
 λιβούμαι, άνοώ άνοόμαι.

Imperatiui. ¶ Primum indefinitum modi imperatiui fit a prima p̄/
 sona sui indicatiui, μην conuersa in ι. έλεψόμην λείψαι, έλεξά/
 μην λέξαι. Præteriti perfecti eadem formatio hic est q̄
 in actiuis, λέλοιβε λέλοιβε λιλοιβέτω. In definitum se/
 cundum, ομην sui indicatiui mutat in ού, έλιβόμην λιβό.

Optatiui. ¶ Omnia tempora modi optatiui a prima fiūt persona
 suoz finitiuoz, vltima versa in μην, & ι ante μην in di/
 phthongo assumpta. λείβομαι λειβοίμην, λείψομαι λειψόμην,
 έλεψάμην λειψάμην, έλιβόμην λιβοίμην, λιβόμαι λιβοίμην.
 Excipitur p̄teritum p̄fectum, cuius formatio hic eadē
 est quæ in actiuis. λέλοιβέσ λέλοιβότοσ λελοίβοιμι.

Subiunctiui. ¶ Subiunctiua fiunt a prima persona suoz finitiuoz, v/
 tima syllaba cum vocali p̄cedente versa in ωμαι, λειβομαι
 έάρ λειβομαι, έλειψάμην λειψωμαι, έλιβόμην λιβωμαι. Note ē
 præteritum perfectum. λέλοιβα λελοίβω.
 Infinita a tertia deducūtur persona originis, vltima my

tata in ὄω, λείβετῃ λείβεαῖ, λείψῃ λείψαῖ, εἰψάτο λείψαῖ
 εἰβέτο λιβέαῖ, λιβῆτῃ λιβῆαῖ. Præteritum tamen perfe-
 ctum actiui sequitur formationem. λέλονβε λελοίβειαι.
 Sed iam de his quoq; ponamus exemplum.

ὀριστικὰ μέσα.

Ἐνεώσῃ λείβομαι λείβῃ λείβετῃ, Δ. λειβόμεθον λειβεσθον λει-
 βέσθον, π. λειβόμεθα λειβεσθε λείβοντῃ παρ. εἰλεβόμην &c, vt in
 passiuo. Ἐμέλλω α. λείψομαι λείψῃ λείψῃτῃ, Δ. λειψόμεθον λειψε-
 σθον λειψασθον, π. λειψόμεθα λειψασθε λείψοντῃ. Ἄορις α. εἰψά-
 μην εἰψάω εἰψάτο. Δ. εἰψάμεθον εἰψάσθον εἰψάσθην, ω.
 εἰψάμεθα εἰψασθε εἰψάντο. Ἐπαρακείμενῃ, λέλοιβα λέ-
 λοίβασ λέλοιβε, Δ. λελόιβατον λελόιβατον, π. λελοίβαμην λελό-
 ιβατε λελοίβασι, ὑπερσυντέλικος, εἰλελοίβην εἰλελοίβισ εἰλε-
 λοιβί, Δ. εἰλελοίβιτον εἰλελοίβειτῃ, ω. εἰλελοίβην εἰλελοίβητε
 εἰλελοίβισαμ. Ἐορις β. εἰλιβόμην εἰλίβῃ εἰλίβετο, Δ. εἰλικό-
 μεθον εἰλίβασθον εἰλίβασθην, π. εἰλιβόμεθα εἰλίβασθε εἰλίβοντο,
 μέλλω β. λιβῶμαι λιβῆῃ λιβῆῃτῃ, Δ. λιβόμεθον λιβῆσθον λιβῆ-
 σθον, π. λιβόμεθα λιβῆσθε λιβῆντῃ

Ἐροστικὰ

Ἐνεώσῃ ἢ παρ. λείβῃ λιβέειω, Δ. λειβεσθον λιβέειω, ω. λείβε-
 σθε λιβέειωσαμ, Ἐορις α. λείψαι λειψάσθω, Δ. λείψασθον λειψά-
 σθω, π. λειψασθε λειψάσθωσαμ, Ἐπαρακείμενῃ καὶ ὑπερσυν-
 τέλικῃ, λέλοιβε λελοίβέτω, Δ. λελοίβειτον λελοίβέτω, π. λε-
 λοίβητε λελοίβέτωσαμ. Ἐορις β. λιβῶ λιβέειω, Δ. λιβῶ-
 σθον λιβέειω, π. λειβῆσθε λιβέειωσαμ,

Γενικά,

Γενεώσ και παρξτ. λειβόμην λείβοιο λείβοιτο, Δ. λείβόμεθα
λείβοιοθον λειβοίοθην. πλ. λειβόμεθα λείβοιθε λείβοιντο.

Γμέλων α. λειφόμην λείφοιο λείφοιτο. Δ. λειφοίμεθον λείφοιοθον
λειφοίοθην. π. λειφοίμεθα λείφοιθε λείφοιντο, Δόρις Θ α. λεί
φοίμην λείφοιο λείφοιτο. Δ. λειφοίμεθον λείφοιοθον λειφοίοθην. π. λεί
φοίμεθα λείφοιθε λείφοιντο, Γωαρεκέμιν Θ ηα) ὑπερ

συντέλικος λελόβοιμι λελόβοισ λελόβοι. Δ. λελόβοιτομ λη
λοιβόιτην. π. λελόβοιμεν λελόβοιτε λελόβοιερ, Γ Δόρις Θ β. λεί
βόμην λείβοιο λείβοιτο. Δ. λειβόμεθον λείβοιοθον λειβοίοθην. π.
λειβόμεθα λείβοιθε λείβοιντο, μέλων β. λειβόμην λειβοίο λει
βοίτο. Δ. λειβόμεθον λειβοίοθον λειβοίοθην. π. λειβόμεθα λειβοίθε
λειβοίντο, ὑποτακικά,

Γενεώσ ηα) παρξτ. έαμ λειβώμα λείβη λείβητ, Δ. λειβώμα
θον λείβηθον λειβηοθην. π. λειβώμεθα λείβηθε λείβοντ.

Γ Δόρις Θ α λείψαμα λείψη λείψητ, Δ. λείψαμεθον λείψη
θον λείψηθον. π. λείψαμεθα λείψηθε λείψοντ, παρξαι. η
ὑπερσυν. έαμ λελόβω λελόβησ λελόβη. Δ. λελόβητομ λελοβή
την. π. λελόβωμεν λελόβητε λελόβωσιν. Γ Δόρις Θ β. λειβώ
μα λείβη λείβητ, Δ. λειβώμεθον λείβηθον λειβηοθον. π. λειβώμεθα
λείβηθε λείβοντ. άπαρέμφατα.

Γενεώσ ηα) παρξτ. λείβειδς, μέλων α. λείβειδς, Δόρις Θ α
λείβειδς, παρξαι και ὑπερσ. λειβοίβειναι, Δόρις Θ β. λειβείδς
Μέλων α. λειβείδς.

DE HIS QVAE PECVLIARIA

sunt coniugationi tertiæ, & de verbis
circumflexis, CA. XIII.

Ethæc quidem in commune ita a nobis dicta sunt, vt ex æquo ferme in primas quatuor competant syzygias. Nunc si qua peculiari ter vni aut alteri insint, paucis dicam. Prima autem & secunda nihil habere videntur, de quo serorsum dici oporteat. Nam de prima iam exempla posuimus, & secundæ cum hac tanta affinitas est, vt obseruatis vtriusq; consonantibus, errare non possis. In tertia quædam insunt, quibus ampliori explicatione sit opus.

Ac principio quidem illud obseruatione dignum, & illud quod in præterito perfecto actiuiverbi transit in κ , in eodem præterito verbi passiuu aliquando redire, aliquando prorsus omitti. Etenim si verbum desinat in ω non purum, semper redit. ἄδω ἄσω ἦκα ἦσμαι. At si in ω purum, plærumq; deest, ποιέω πεποίημαι, Quamquam & in quibusdam manet, vt ἐλκνω ἐλκυσμαι, ἀκούω ἠκούσμαι, Item in his quæ habent α aut ϵ ante ω , præcedente λ in penultima syllaba, γελᾶω γεγάσμαι, τελέω τετέλεσμαι. Porro in quibus præteritū habet σ , in iisdem & indefinitum habeat necesse est, ἠκουσμαι ἠκούσθην. Et rursus vbi præteritum non habet, ibi nec indefinitum, πεποίημαι ἢ ποιήθην.

Nec sane hoc negligendum, verba in $\alpha\omega$ & $\epsilon\omega$ sic Futurum
ferre in futuro proferri, vt α & ϵ vertantur in κ , σ in ω , borum in
G iiij $\alpha\omega, \epsilon\omega, \sigma\omega,$

ῥοῶν βοῶσω, ποιῶ ποιῆσω, χρυσῶν χρυσῶσω. Excipiuntur γε
 λάω, ἐλάω, ἐρῶ, περῶ, περῶν, ἀνιῶ, ἰάομαι, κλάω, πετάω, κερῶν
 σπῶν, Item, καλέω, πλέω, φερέω, ἀρκεῖω, ολέω, ξέω, ἀκεῶμαι, Prae
 terea, ἀρῶ, ὁμοῶ, ὄνοῶ, ἐνόω, βόω, Quae & ex his quaedam
 prolata inueniuntur. Sunt quae geminant, φρονέω, ἀνέω,
 κορέω.

De ybis cir
cumflexis

Eadem verba in pñti ac pterito imperfecto pati solēt
 contractionem, ac proinde circumflexa uocari.

Et in ωω quidem desinentium contractiones sic habent.

In ωω

ω	α	ω	ω	α
ωω	αε	αο	αου	αη

Quod si / in diphthōgo vlla sequatur, ea manebit in di
 phthōgo impropria. Exempla ex ordine sunt, γελάω γε
 λάω, γελάετορ γελάτορ, γελάομερ γελάωμερ, γελάοσι γελάωσι, γε
 λάετε γελάετε, λελάεσ λελάασ, γελάοιμι γελάωμι, γελάησ γελάωσ,

Quae q̄ e ante ω hñt, cōtractiones fiūt in hunc modū.

In εω

ω	ου	ε	η
εω	εο	εε	εη

Porro si diphthongus vlla e ipsum sequatur, in eam fie
 ri debet contractio. Vt ποιέω ποιῶ, ποιέομερ ποιῶμερ, ποιέε
 τε ποιῆτε, ποιέετορ ποιῆτορ, ποιέεις ποιῆσ, ποιέεσι ποιῆσι, ποιέοιμι
 ποιῆμι, ποιέησ ποιῆσ.

Quae in ωω desinunt, ea contrahuntur hoc pacto

In ωω.

ω	ου	ου	ου	ωου
οω	οο	οη	οου	οη

Sequentē / in quavis diphthōgo, fit contractio in ὄλ, ex
 cepto infiniituo qui in in ῥ fit. Exemplo fuerint, χρυσῶν
 χρυσῶ, χρυσῶομερ χρυσῶόμερ, χρυσῶετε χρυσῶετε, χρυσῶοσι χρυσῶοσι

Χρυσότε χρυσότε uel χρυσότε, χρυσόασ χρυσόισ, χρυσόοιμι χρυ
σοίμι, χρυσόν χρυσοί, χρυσόειμι χρυσόειμι.

¶ His verbis illud peculiare, q̄ fere secundo futuro & Nota
secundo indefinito carent. Et in medijs præteritū quoq̄
tam perfectum q̄ plusq̄ perfectum desideratur.

¶ Etiam hoc, q̄ in optatiuo more Aeolico μι cōuertunt
in ην. Vt βοῶμι βοῶην. Cuius rei & ante facta est mētio

¶ In ceteris aliorū inflexiones sequuntur, vt superuacuit
plane videri possit, vllum præterea exemplum propone
re. Nos tamen eorū habita ratione quibus hæc scribim⁹,
id facere non grauabimur, sed ita, vt principio tempora
absolute simpliciterq̄ flectamus, deinde singulis q̄ mo
do contrahi possunt, suas adiungamus cōtractiones. Sit
itaq̄ hoc vnicum omnium horū exemplum.

Finitiua actiua.

¶ **Χρυσώω**, χρυσώω χρυσόασ χρυσόαι, χρυσώοιμι χρυσώ
οιμι χρυσώετε χρυσώοσι. **Contracte**, χρυσῶ χρυσόισ χρυσοί, χρυ
σοῖτομ χρυσῶτομ, χρυσῶμεν χρυσώτε χρυσῶσι. ¶ **παρατάλιος**,
ἐχρυσόοιμι ἐχρυσόοισ ἐχρυσόοιμι, ἐχρυσόοιμι ἐχρυσόοιμι, ἐχρυσόοιμι
ἐχρυσόοιμι. **Contracte**, ἐχρυσῶμι ἐχρυσῶσι ἐχρυσῶμι, ἐχρυσῶ
μι ἐχρυσῶμι, ἐχρυσῶμεν ἐχρυσῶτε ἐχρυσῶμι.

¶ **Μέλιον** α. χρυσώσω χρυσώσαι χρυσώσω. χρυσώσωτομ χρυ
σώσωτομ, χρυσώσωμεν χρυσώσετε χρυσώσοσι. **Αόριστος** α. ἐχρυσῶ
σα ἐχρυσῶσα ἐχρυσῶσα, ἐχρυσῶσατομ ἐχρυσῶσατομ, ἐχρυσῶσα
μεν ἐχρυσῶσατε ἐχρυσῶσαμι. ¶ **παρ.** κε χρυσῶσκα κε χρυσῶσκα
κε χρυσῶσκα, κε χρυσῶσκατομ κε χρυσῶσκατομ, κε χρυσῶσκαμεν κε χρυσῶ
κατε κε χρυσῶσκασι.

Υπερσυντέλικος, ἐκεχρυσώκειμ ἐκεχρυσώκηε ἐκεχρυσώκει, ἐκεχρυσώ
 σάκειτορ ἐκεχρυσώκέτηρ, ἐκεχρυσώκειμερ ἐκεχρυσώκήτε ἐκεχρυσώ
 κισσαμ.

Προσανακιά,

Εκείσθ κη παρα, χρύσασ χρυσόετω, χρυσόετορ χρυσόετάρ, χρυσόετε
 χρυσόετώσαμ. **Ε**ωρημένϛ, χρύσασ χρυσότω, χρυσότορ χρυσότωμ, χρύ
 σάτε χρυσοντώσαμ. **Α**όρισος α. χρύσωσαμ χρύσωσάτω, χρύσωσα
 τορ χρύσωσάτωμ, χρύσωσατε χρύσωσάτωσαμ. **Π**αρακίμειϛ **Ϟ**
 ὑπερσυντέλικος, κεχρυσώκε κεχρυσώκέτω, κεχρυσώκέτορ κεχρυσώ
 κέτωμ, κεχρυσώκέτε κεχρυσώκέτώσαμ.

Γενικιά

Vertit̄ ^{mi}
in ^{nr} & fit
 χρυσοίμ, **e**t
 rurſus ^{oi}
 cōuerſa ⁱn
 ϛ, χρυσώμ,
de ḡ supra

Εκείσθ κη παρατ, χρυσόοιμι χρυσόοισ χρυσόοι, χρυσόοιτορ χρύ
 σοοίτηρ, χρυσόοιμερ χρυσόοιτε χρυσόοιμ. **C**ontracte, χρυσόοιμ,
 χρυσόοισ χρυσόοι, χρυσόοιτορ χρυσόοιτηρ, χρυσόοιμερ χρυσόοιτε χρυσόοιμ.
Μέλλω α. χρυσώσοιμι χρυσώσοισ χρυσώσοι, χρυσώσοιτορ χρύ
 σωσόιτηρ, χρυσώσοιμερ χρυσώσοιτε χρυσώσοιμ, **Α**όρισϛ
 πρώτος, χρυσώσοιμι χρυσώσοισ χρυσώσοι, χρυσώσοιτορ χρυσώ
 σάιτηρ, χρυσώσοιμερ, χρυσώσοιτε χρυσώσοιμ. **Π**αρακίμει
 ϛ κη ὑπερσυντ. κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοισ κεχρυσώκοι, κε
 χρυσώκοιτορ κεχρυσώκοίτηρ, κεχρυσώκοιμερ κεχρυσώκοιτε κεχρ
 υσώκοιμ

ὑποανακιά

Εκείσθ κη παραταλικός, ἕδρ χρυσώ χρυσόησ χρυσόη, χρυσόητηρ
 χρυσόητορ, χρυσόημερ χρυσόητε χρυσόησι. **C**ontracte, χρυσώ χρύ

σοις χρυσοί, χρυσώτορ χρυσώτορ, χρυσώμερ χρυσώτε χρυσώσι.

Παρίσιθ α. χρυσώσω, χρυσώσῃς χρυσώσῃ, χρυσώσῃτορ χρυσώσῃτορ, χρυσώσωμερ χρυσώσῃτε χρυσώσωσι. **Π**αρακίλινοσ κῆ ὑπερσυντέλικσο, κεχρυσώκω κεχρυσώκῃσ κεχρυσώκῃ, κεχρυσώκῃτορ κεχρυσώκῃτορ, κεχρυσώκωμερ κεχρυσώκῃτε κεχρυσώκῃσι.

Ἄπαρέμματα.

Πικεώσ κῆ, παρατ. χρυσόερ, χρυσῶρ **Π**κέλλωρ α, χρυσώσῃρ, αρίσιος α. χρυσώσαι, **Π** παρ. κῆ ὑπερσυνδέτηθ κεχρυσάκέα,

Verbum passivum

ὀριστικά

Πικεώσ, χρυσόμαι χρυσῶ χρυσῶτε. **Δ** χρυσόμεβορ χρυσῶτορ χρυσῶτορ, πλη. χρυσόμεδα χρυσῶδε χρυσῶται. **Σ**ωκρημένα, χρυσῶμαι χρυσοί χρυσῶτη χρυσῶμεβορ χρυσοίτορ χρυσῶτορ, χρυσῶ μεθα χρυσῶδε χρυσῶτη, παρατ. ἐχρυσόμῃ ἐχρυσῶ ἐχρυσῶτο, ἐχρυσόμεθορ ἐχρυσῶτορ ἐχρυσῶμεθορ, ἐχρυσῶμεθα ἐχρυσῶμεθορ ἐχρυσῶμεθορ ἐχρυσῶμεθορ, ἐχρυσῶμεθα ἐχρυσῶμεθορ ἐχρυσῶμεθορ ἐχρυσῶμεθορ. **Π**αρακίλινοσ, κεχρυσώμαι κεχρυσώσαι κεχρυσῶτη, κεχρυσώμεθορ κεχρυσῶτορ κεχρυσῶτορ, κεχρυσῶμεθα κεχρυσῶθε κεχρυσῶτη, ὑπερσυντέλικσο ἐκεχρυσώμῃ ἐκεχρυσώσο ἐκεχρυσῶτω, ἐκεχρυσῶμεθορ ἐκεχρυσῶτορ ἐκεχρυσῶμεθορ, ἐκεχρυσῶμεθα ἐκεχρυσῶθε ἐκεχρυσῶτω. **Π**αρίσιθ α. ἐχρυσῶμῃ ἐχρυσῶθῃς ἐχρυσῶθῃ, ἐχρυσῶθῃτορ ἐχρυσῶθῃτηρ, ἐχρυσῶθῃμερ ἐχρυσῶθῃτε ἐχρυσῶθῃσορ, **Π**κέλλωρ α. χρυσωθήσομαι χρυσωθήσῃ χρυσωθήσῃτη, χρυσωθήσομεβορ χρυσωθήσοτορ χρυσωθήσοτορ, χρυσωθήσομεθα χρυσῶ

Ἰσοθε χρυσωδίσονη, μετ' ὀλίγων μέλλων, κεχρυσώσονται καὶ
χρυσώση κεχρυσώση, κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσασθαυ κί χρυσώσασ
θαυ, κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσασθε κεχρυσώσασθη.

Προσανκιά

Ἰσοθε καὶ πρὸς χρυσός χρυσόειδα, χρυσόειθα χρυσόειθαυ, χρυ
σόειθε χρυσόειθαυ. Συνηζυμένως, χρυσὸ χρυσούειδα, χρυσὸ
ειθα χρυσόειθαυ, χρυσούειθε χρυσόειθαυ, Ἰ κεχρυσώσασθε κεχρυ
σώσασθε, κεχρυσώσασθε κεχρυσώσασθε, κεχρυσώσασθε κεχρυσώσασθε.

Ἰ ἄριστοι α χρυσώθητε χρυσώθητε, χρυσώθητε χρυσώθητε, χρυσώ
θητε χρυσώθητε.

Ευηλικιά

Ἰσοθε καὶ πρὸς χρυσοσίμη χρυσόσι χρυσόσι, χρυσοσίμεθα
χρυσοσίμεθα χρυσοσίμεθα, χρυσοσίμεθα χρυσοσίμεθα χρυσοσίμεθα. Ὅ
tractiones omnes fiunt in οί, Ἰ παρακείμενοι ὁ ὕπερθε,
κεχρυσώμεθα κεχρυσώμεθα κεχρυσώμεθα, κεχρυσώμεθα κεχρυσώμεθα κε
χρυσώμεθα, κεχρυσώμεθα κεχρυσώμεθα κεχρυσώμεθα. Ἰ ἄριστοι α χρυ
σώθητε χρυσώθητε χρυσώθητε, χρυσώθητε χρυσώθητε, χρυσώ
θητε χρυσώθητε χρυσώθητε. μέλλων α χρυσωθισοσίμη, ὕ
περθεσίμη. Ἰ μετ' ὀλίγων μέλλων, κεχρυσωσοσίμη, ὕ
περθεσίμη.

ὑποτακιά

Ἰσοθε καὶ πρὸς χρυσόσιμη χρυσόσι χρυσόσι, χρυσόσιμη
χρυσόσιμη χρυσόσιμη, χρυσόσιμη χρυσόσιμη χρυσόσιμη.
Συνηζυκεία, χρυσόσιμη χρυσόσιμη, χρυσόσιμη χρυσόσιμη, χρυσόσιμη
χρυσόσιμη, χρυσόσιμη, χρυσόσιμη χρυσόσιμη.

Παρανεύμι και ὑπερ. ἐὰν κερυσώμαι κερυσῶ κερυσήσῃ
 κερυσάμεθα κερυσώσθε κερυσώσθε, κερυσάμεθα κερυσήσθε
 κερυσώμεθα, **Ἄδρις** α. ἐὰν χρυσάω χρυσαίω, & cae
 ra vt λεφθῶ.

Απαρέμματα

Πενσῶς και παρατ. χρυσόειδης χρυσούειδης. **Παρανεύμι**
 και ὑπερ. κερυσούειδης, ἄδρις α. χρυσούειδης. **Πένδαυρον** πρῶ-
 τος, χρυσωθίσαιδης, μετ' ὀλίγων μέλλων κερυσώσασαίδης.

Medium declinari facile potest, scito actiuo & passiuo, & memoria commendatis ἦς, ἔξ ante meminimus.

QVAE SIBI PECVLIARIA

habeat coniugatio quarta,

CAPVT XIII.

Quarta coniugatio hoc inprimis habet pecu-
 liare, q̄ eam ipsam consonantem quæ in præ-
 senti est, seruat & in futuro, ita tamen, vt vl-
 timam futuri habeat circumflexam, penulti-
 mam breuem. Vt φάλλω φαλώ, σέλλω σελώ. νέμω νεμῶ, δέ-
 μω δεμῶ, κάμνω καμῶ, τέμνω τεμῶ, φαίνω φαινῶ, φείρω φειρῶ,
 πείρω πειρῶ. Et hæc quidem κοινῶς.

Est & hoc ei proprium, q̄ si in penultima syllaba pri-
 mi futuri habeat α aut ε, tum in primo indefinito, α illud
 in η, ε in ει diphthongon mutatur. Vt φάλλω φαλώ ἕψα, καμνω
 καμῶ ἔκημα, φαίνω φαινῶ ἕφμα, σέλλω σελώ ἔσειλα, τε-
 μνω τεμῶ ἔτμα.

Η ἦ.

¶ Præterea φ in illud quod est in penultima primi futuri, in præterito perfecto actiuo & in secundo indefinito, transit in α. Verbi causa, σιλῶ ἔσαλακα ἔσαλον, σπειρῶ ἔσπαρκα ἔσπαρον, κτείνω κτενῶ ἔκτακα ἔκταρον. Notentur præterita eorū quæ in futuro μω habent.

¶ Rursus, φ quæ ante νω habent in præsentī, μ in præterito perfecto abijciunt Vt κτείνω κτενῶ κέκρικα, τείνω τενῶ τέτοκα, κτείνω κτενῶ ἔκτακα, Cætera νω in futuro habentia, ob sequens κ, ν in γ conuertunt. Vt φανῶ πρέφαγκα, μένω tamen μεμύνηκα facit. Quæ μω in futuro habent, seruant quidem μ in præterito, sed hoc pacto, vt η inter ipsum & κ assumant. νέμω νεμῶ νέμνηκα, τέμνω τεμῶ τετέμνηκα, κάμνω καμῶ κακόμνηκα. & per syncopen τέμνηκα κέκμηκα, Reliqua huius inflexiōis, ω futuri in κα transformant, φαλῶ ἔφαλκα, σιλῶ ἔσαλκα, φθιρῶ ἔφθρακα,

¶ Denique φ, si præsens tempus ω in penultima habeat syllaba, id in præterito perfecto mediæ transit in η. Vt φαίνω φαιῶ πέφαγκα πρέφνηκα, χαίνω κέχνηκα. Cætera cum præcedentibus habet communia.

¶ Finitiuā.

Actiua	Media	Passiua
τέμνω	τέμνομαι	τέμνομαι
ἔτεμνῃς	ἔτεμνούμην	ἔτεμνόμην
τεμῶ	τεμοῦμαι	τετέμνησε
ἔτιμα	ἔταμόμην	ἔτεμμήμην
τετέμνηκα	τέτομα	ἔτεμνόμην
ἔτετεμμήκαρ	ἔτιτάμαρ	τεμνήσομαι

ἔτομον
ταμίη

ἐταμόμην
ταμοίμαι

ἐτάμην
ταμίσομαι
τετεμίσομαι

Imperativa

τέμπε
τέμον
τετέμικε
τάμει

τέμνου
τέμια
τέτομει
ταμοῦ

τέμνου
τετέμικε
τεμῆθηε
τάμει

Optativa.

τέμοιμ
τεμοίμ
τέμοιμι
τετεμῆκοιμι
τάμοιμι
ταμοίμ

τεμοίμην
τεμοίμην
ταμοίμην
τετόμοιμι
ταμοίμην
ταμοίμην

τεμνοίμην
τετεμῆμένωσ' εἴμην
τεμῆθ' εἴμην
τεμῆθησοίμην
ταμείμην
ταμῆσοίμην
τετεμῆσοίμην

Subiunctiva.

τέμω
τέμω
πτεμῆκω
τάμω

τέμωμαι
τέμωμαι
τετόμω
τάμωμαι

τέμωμαι
τετεμῶμαι
τεμῆθῶ
τάμῶ

Infinita

τέμασθ
τεμῆσθ
τέμιασθ
τετεμῆκῆσθ
ταμῆσθ

τέμασθ
τεμῆσθ
τέμασθ
πτομῆκῆσθ
ταμῆσθ

τέμασθ
τετεμῆσθ
τεμῆθῆναι
τεμῆθησῆσθ
ταμῆσθ
Ἡ ἰή

ταμῖν

ταμῶν

ταμίσιαται

τιτεμίσιαται

De quinta verborum coniugatione, & principio
de verbis actiuis. CA. XV.

Eligium est vt de quinta verborum syzygia dicere incipiamus, Ea est (vt diximus) verborum in *μι*. Quae verba deducuntur a verbis tertiae coniugationis in *ω ωω & υω*, ita vt *ω* conuertant in *μι*, & proximam huic vocalem in suam longam. Verbi causa, *ισάω ἴσημι, τιθέω τίθημι, διδῶ δίδωμι, ζεύγω ζεύγνυμι*. Porro *υ* non habet vocalem aliam longam in quam mutetur, quare in semet ipsam longam conuertitur. In passiuis ac medijs, & in duali item atq; plurali numero, vocalis longa in breuem redit.

Vt *ισάω, ἴσημι, ἴσαμαι, ἴσατορ, ἴσαμεν, τιθέω, τίθημι, τίθεμαι, τίθεσθε, τίθεμεν*.

Tempora
modi indica-
tiuī.

Fit in his actiuorum quidem praeteritum imperfectum a praesenti, *μι* conuersa in *ν* vt *τίθημι & τίθην*. Nam de incremento addendo non est opus repetere quicquid hoc loco, cum antea de eo abunde dixerimus.

Futuro proprio carent, possunt tamen id mutuari a *ϕ* his suis originalibus, abiecta reduplicatione, Vt *σάω σήσω, βέω βήσω, δῶω δώσω, κλύμι κλύσω*. Quaeque ea quae in *ν* exeunt, ne mutuo quidem sumpra futura habere possunt, nisi dissyllaba sint. Ac proinde eis etiam temporibus carent, quae a futuro formantur.

Indefinitum primum, in his quae deflectuntur a *ϕ* bis

In ω & α, a primo fit futuro, ω verfa in α. Vt θίσω ἔθω
κα, δώσω ἔδωκα, Legitime in ω tantū in α verti debebat, ut
σίσω ἔσησα. ¶ Præteritū pfectū & plusq̄perfectū eo ipfo
modo hic formantur quo in verbis cæteris. Vt δώσω δέ
δωκα, τέθεικα tamen pro τέθηκα, & ἔσακα pro ἔσηκα.

¶ Secundus aoriftus a primo futuro fit, vltima ſyllaba
conuerfa in μ, σίσω ἔσημ, θίσω ἔθημ, δώσω ἔδωμ.

Futurum ſecundum in his verbis deſideratur

¶ Præſens & ſecundum indefinitum modi imperatiui a
gtō ſuoz formantur participioz, abiecta μ litera, & ex
trema ſyllaba conuerfa in θι, Exempla de pñtiſunt, ἰσάζ
ἰσάτης ἰσάθι, διδούς διδότης διδοθι, ζευγύς ζευγύντης ζευγυθι.
τιθῆμι tamen τιθῆθι facit, ne θ geminatum diſſonantiā in
ducat. Exempla ſecundi indefiniti, θεῖς θέντης θέθι pro θέθι,
δούς δότης δοθι, σάζε σάτης σάθι. Quanc̄q̄ vſu hoc obtentū iā
eſt, vt que ε aut ο in originalibus ſuis ante ω habent, ea a
ſecunda fere perſona ſui indicatiui forment ſecundū in
definitum modi huius, vocali vltima conuerfa in penul
timam ſuz originis ἔθης θέθι, ἔδωθι δέθι, Et ἰσημι quoq̄ α in α
conuertit, & pro σάθι σῆθι facit.

¶ Primū indefinitū deest fere. Si qñ repit̄, a ſuo ſit indica
tiuo, haud ſecus atq̄ in uerbis aliaz coniugationū ἔσησα

¶ Nec p̄teritum variat, Vt ἔσακα ἔσακέτω, τέθεικα
τέθεικέτω, δέδωκα δέδωκέτω

¶ In modo optatiuo, pñs & ſc̄dm̄ is definitū a gtis fiunt
participioz ſuoz, abiecto μ, & aſſumpto ι, & poſtrema
deniq̄ ſyllaba verfa in ημ, ἰσάζ ἰσάτημ ἰσάημ, τιθεῖς τιθέτημ
τιθέημ, διδούς διδότημ διδοήμ, ζευγύς ζευγύντημ ζευγυήμ.

Item εἶδ' εἰδότες εἶδον, θεῖ' εἰδότες θεῖον &c. Quæ tamen fiunt a verbis in *υμι*, tam in hoc quã in sequenti modo ἄχθησα sunt,

¶ Cætera huius modi tempora & ipsa ad hũc fiunt modum, nisi q̄ vltimam syllabam non in *η* sed in *μι* vertũt, *σῆσωρ σῆσοντος σῆσαιμι*, ἔσακώς ἔσακότες ἔσάκωμι, *σῆσας σῆσων τις σῆσαιμι*, proinde vt verba in *ω*. Quamquam quæ a verbis in *ω* aut *ου* descendunt, indefinitum primum vsitatum certe non habent, cum in hoc modo, tum in subiunctiuo.

Tempora
modi subiunctiu

¶ Subiunctiuia a tertijs formãtur personis finitiuorum suorum, vltima vocali versa in *ω*. *ἴσῃ ἴσῶ, ἔσῃσῃ σῆσω, ἔσῃσῃ ἔσῃω, ἔσῃω, ἔσῃω σῶ, ἔσῃω σῶ, ἔσῃω σῶ*, ita vt præsens & secundum indefinitum vltimam circumflectant.

¶ Præsens modi infiniti a genitiuo participij sui deducitur, abiecto *μ* inflexiuo, & vltima transfigurata in *ω*. *ἴσαντος ἴσαναι, τιθέντος τιθέναι*,

¶ Reliqua itidem fiunt in his, vt in eis quę in *ω* desinũt, Vt *εἶσα εἶσαιμ, ἔσῃσα εἶσαι, ἔσῃσαι ἔσῃσῃναι*. Excepto indefinito secundo, quod legitime quidem fieri solet a tertia finitiui sui adiecta syllaba *ναι*, *ἔσῃ σῆναι, ἔγνω γνῶναι*. A *τίθῃμι* tamen fit *θέναι*, & a *διδῶμι* *δοῦναι*. Sed hæc ex subiectis facile patefcent exemplis

Indicatiua.

ἴσῃμι	τίθῃμι	διδῶμι	ζευγνύμι
ἴσῃς	τίθῃς	δίδως	ζευγνύς
ἴσῃσι,	τίθῃσι,	δίδωσι,	ζευγνύσι,
ἴσατον	τίθετον	διδόσῃον	ζευγνύτομ.

ἴσατον,	τίθειτον,	δίδοτον,	ζεύγνυτον,
ἴσαμεν	τίθειμεν	δίδομεν	ζεύγνυμεν
ἴσατε	τίθειτε	δίδοτε	ζεύγνυτε
ἴσασι.	τίθεισι.	δίδοσι.	ζεύγνυσσι.

Ἰ ἴσμη	Ἰ τίθειν	Ἰ δίδωμ	Ἰ ζεύγνυμ
ἴσῃς	ἴθεισ	ἴδως	ἴζυγυς
ἴσῃ,	ἴθειθ,	ἴδω,	ἴζυγυ,
ἴσατον	ἴτιθειτον	ἴδδοτον	ἴζευγνυτον
ἴσατήν,	ἴτιθειτήν,	ἴδδοτήν,	ἴζευγνυτήν,
ἴσαμεν	ἴτειθειμεν	ἴδδομεν	ἴζευγνυμεν
ἴσατε	ἴτιθειτε	ἴδδοτε	ἴζευγνυτε
ἴσασαν	ἴτειθεισαν.	ἴδδοσαν	ἴζευγνυσαν

*Prm imper
fectum.*

Ἰ ήσω	Ἰ θήσω	Ἰ δώσω	Desunt tra cetera.
ήσῃς	θήσῃς	δώσῃς	
ήσῃ,	θήσῃ,	δώσῃ,	
ήσεται	θήσεται	δώσεται	
ήσεται,	θήσεται,	δώσεται,	
ήσομεν	θήσομεν	δώσομεν	
ήσατε	θήσατε	δώσατε	
ήσασσι	θήσασσι	δώσασσι.	

*Futur pri
mum.*

Ἰ έθηκα	Ἰ έθηκα	Ἰ έδωκα
έθηκας	έθηκας	έδωκας
έθηκε,	έθηκε,	έδωκε,
έθηκατον	έθηκατον	έδωκατον
έθηκάτην,	έθηκάτην,	έδωκάτην
έθηκαμεν	έθηκαμεν	έδωκαμεν
έθηκατε	έθηκατε	έδωκατε

*Indefinitum
primum.*

Πῦν perfec.
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσανε,
 ἔσονται
 ἔσονται,
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

Πῦν plusq̄
 perfectum.
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

Secundū in
 definitum
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται
 ἔσονται

Imperatiua.

Praesens
 ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται

ἔσονται
 ἔσονται

ἴσασιν	τίσαντες	διδόσκουσιν	ζευγνύσασιν	
ἴσασιν	τίσαντες	διδόσκουσιν	ζευγνύσασιν	
ἴσατε	τίθετε	διδότε	ζεύγνυτε	
ἴσάτωσαν	τίετώσαν	διδότωσαν	ζευγνύτωσαν	
ἴσασθε	τίθεσθε	διδάσκουσιν &c.	Cetera de	Indefinitum primum.
ἴσασθε	τίθεσθε	ἔχουσιν	sunt.	
ἴσασθε	τίθεσθε			

ἴσακε	τίθεικε	διδάκε		Pm perfect & plusq perfectum
ἴσακέτω	τίθεικέτω	διδάκετω		
ἴσακέτορ	τίθεικέτορ	διδάκετορ		

ἴσακέτωρ	τίθεικέτωρ	διδάκετωρ		
ἴσακέτε	τίθεικέτε	διδάκετε		
ἴσακέτωσαν	τίθεικέτωσαν	διδάκετωσαν		

ἴσθη	τίθει ἢ θέ	διδόθι ἢ δόθ		Secundus 20 rikus.
ἴσθη	θέτω	λότω		
ἴσθη	δέτωρ	λότορ		

ἴσθη	θέτε	λότε		
ἴσθησαν	θέτωσαν	λότωσαν		

Optatiua.

ἴσαίη	τίθειη	διδόειη	ζευγνύειη	Praesens
ἴσαίη	τίθειη	διδόειη	ζευγνύειη	
ἴσαίη	τίθειη	διδόειη	ζευγνύειη &c.	

ἴσαίητορ	τίθειητορ	διδόειητορ	Nā & hac	
ἴσαίητων	τίθειητων	διδόειητων	ἔχουσιν	

Futurum
Primum:

ἴσάμεν
ἴσάητε
ἴσάμεσθαι καὶ
ἴσάμεν.

¶ ἴσάοιμε
ἴσάοις
ἴσάοι,
ἴσάοιτο
ἴσάοιτην,
ἴσάοιμεν
ἴσάοιτε
ἴσάομεν.

Primum in
definitum

¶ ἴσάωμι
ἴσάως
ἴσάωι,
ἴσάωιτο
ἴσάωιτην,
ἴσάωμεν
ἴσάωτε
ἴσάωμεν.

Primum perfectum
& plusquamperfectum:

¶ ἴσάκοιμι
ἴσάκοις
ἴσάκοι,
ἴσάκοιτο
ἴσάκοιτην,
ἴσάκοιμεν
ἴσάκοιτε
ἴσάκομεν.

τιθέμεν
τιθέητε
τιθέμεσθαι καὶ
τιθέμεν.

¶ τίθοιμι
τίθοις
τίθοι,
τίθοιτο
τίθοιτην,
τίθοιμεν
τίθοιτε
τίθομεν.

¶ τίθημι
τίθης. &c.
ἔχηςτο

¶ τεθέκοιμι
τεθέκοις
τεθέκοι,
τεθέκοιτο
τεθέκοιτην,
τεθέκοιμεν
τεθέκοιτε
τεθέκομεν.

δώκοιμι
δώκοιτε
δώκομεσθαι καὶ
δώκομεν.

¶ δώσοιμι
δώσοις
δώσοι,
δώσοιτο
δώσοιτην,
δώσοιμεν
δώσοιτε
δώσομεν.

¶ δώκοιμι
δώκοις
δώκοι. sed
inversitatum.

Δεδώκοιμι
Δεδώκοις
Δεδώκοι,
Δεδώκοιτο
Δεδώκοιτην,
Δεδώκοιμεν
Δεδώκοιτε
Δεδώκομεν.

Indefinitum
secundum .

Γ εῖναι	Γ εῖναι	Δ οῖναι
εἶναις	εἶναις	δοῖναις
εἶναι,	εἶναι,	δοῖναι,
εἶναιτον	εἶναιτον	δοῖναιτον
εἰπάτην,	εἰπάτην,	δοῖπάτην,
εἶναιμεν	εἶναιμεν	δοῖναιμεν,
εἶναιτε	εἶναιτε	δοῖναιτε
εἰπάσασιν καὶ	εἰπάσασιν καὶ	δοῖπάσασιν
εἰπάτω	εἰπάτω	καὶ δοῖπάτω

Subiunctiva.

Γ εῖναι ἴσῶ	Γ εῖναι τιθῶ	Γ εῖναι διδῶ
ἴσῶς	τιθῶς	διδῶς
ἴσῶ,	τιθῶ,	διδῶ,
ἴσῶτον	τιθῶτον	διδῶτον,
ἴσῶτον,	τιθῶτον,	διδῶτον
ἴσῶμεν	τιθῶμεν	διδῶμεν
ἴσῶτε	τιθῶτε	διδῶτε
ἴσῶσι	τιθῶσι	διδῶσι.

Præsentis

Γ εῖναι εἰσῶ	Γ εῖναι εἰκῶ	Γ εῖναι λῶκῶ
εἰσῶς	εἰκῶς	λῶκῶς
εἰσῶ,	εἰκῶ,	εἰκῶς
εἰσῶτον,	εἰκῶτον	εἰκῶς
εἰσῶτον,	εἰκῶτον	εἰκῶς
εἰσῶμεν	εἰκῶμεν	εἰκῶς
εἰσῶτε	εἰκῶτε	εἰκῶς
εἰσῶσι	εἰκῶσι	εἰκῶς

**Indefinitum
primum.**

Γ εῖναι εἰσῶ	Γ εῖναι τεθῶ	Γ εῖναι διδῶ
εἰσῶς	τεθῶς	διδῶς
εἰσῶ,	τεθῶ,	διδῶ,
εἰσῶτον	τεθῶτον	διδῶτον
εἰσῶτον,	τεθῶτον,	διδῶτον
εἰσῶμεν	τεθῶμεν	διδῶμεν
εἰσῶτε	τεθῶτε	διδῶτε
εἰσῶσι	τεθῶσι	διδῶσι

Præsentis

Indefinitū
secundum:

ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν

¶ Infinita.

ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται
ἔσονται	τιθήσονται	δεδώκεν	ἔσονται

DE PASSIVIS ET MEDIIS
verborū in μι. CA. XVI.

T autē & de passivis horū pauca dicam. Præ-
sens a præsentis fit tempore sui activi, interpo-
sito α. Nam de longa vocali mutanda in bre-
vem, dictum iam est. Vt ἴσμεν ἴσασθαι, δίδωμι δίδομαι. In
formandis temporibus cæteris, nō video quid interstitū

ter hæc verba & ea quæ in ω desinunt, modo in ijs quæ ab
 actiuis formantur, iuxta generale in his verbis præceptū,
 longa vertatur in breuem. Exempla de præterito imperfe-
 cto, ἴσκη ἴσκημην, ἐτίθει ἐτίθειμην. De præterito perfecto, ἔσκη
 ἔσκημαι, τέθεικα τέθειμαι, ἔδωκα ἔδωμαι. De præterito plusq̄ p-
 fecto, ἔσκημι ἔσάμην, τέθεικαί ἐτέθειμην. Et hæc regulariter q̄
 dem. Nam contra legem horum verborum est, quod τέθειμαι
 ac ἐτέθειμην pro τέθειμαι & ἐτέθειμην efferri solet. Primi aor-
 istæ exemplum fuerit, ἔσκησθε ἔσάθητε, ἔδωκα ἔδωθη, ἔδωκα ἔδωθη.
 Quamvis ἐτέθειμην enuntiatur per τ, propter vocis absurdita-
 tem. Exempla primi futuri, ἔσάθησθε σαθήσομαι, ἐτέθησθε τεθήσο-
 μαι. Mox futuri exemplum est, τέθεισθε τεθείσομαι, ἔσασθε
 ἔσάσομαι. ¶ Aoristus secundus & secundum item fu-
 turum, in his verbis desiderantur.

Imperatiui modi tempora, eadem plane ratione hic fiūt
 q̄ in prioribus, modo analogia utrobique seruetur. Nam ut
 ab ἐλεῖβθε, in imperatiuo fit λεῖβθε, ita ab ἐτίθεισθε in im-
 peratiuo fit τίθεισθε

Ne optandi quidem modus in quocumque variat, si rationem
 ipsam formandi penitus introspicias. Nam ut in illis, ita
 in his quoque præsens, præteritum perfectum, & tria item futura,
 a suis deflectuntur indicatiuis, vltima syllaba prima per-
 sonæ versa in μην, & ι in diphthongum assumpta. Et quæ
 admodum illic primus aoristus a genitiuo sui fit partici-
 pium, ita idem hic ab eodem genitiuo formatur. vt τίθει-
 μαι τίθεισθε, τέθεικαί τετέθεικαί.

Quin vero nec in subiunctiuo aut infinitiuo vlla diuer-
sitas est. Quare his missis, exemplum aliquod horū ob
oculos proponamus.

¶ Indicatiua passiuā

Εἰσεὼς, Διδόμου δίδουσαι Διδόντ), Διδόμεθον Διδόσθον Διδόσθον,
Διδόμεθα Διδόσθε Διδόντ), παρατ. ἐδιδόμην ἐδίδουσα καὶ ἐδίδε
ἐδίδουσα, ἐδιδόμεθον ἐδιδόσθον ἐδιδόσθον, ἐδιδόμεθα ἐδιδόσθε ἐδιδόντο
¶ πρ. Δεδόμου Δεδόσαι Δεδόντ), Δεδόμεθον Δεδόσθον Δεδόσθον, Δεδό-
μεθα Δεδόσθε Δεδόντ), ὑπερ. ἐδιδόμην ἐδίδουσα ἐδίδουσα, ἐδιδόμε-
θον ἐδιδόσθον ἐδιδόσθον, ἐδιδόμεθα ἐδιδόσθε ἐδιδόντο. ¶ Αόριστος α.
ἐδίδην ἐδίδης ἐδίδη, ἐδίδητον ἐδιδήτην, ἐδίδημεν ἐδίδητε ἐδίδησαν·
μέλλων α. Δοθήσομαι Δοθήσῃ Δοθήσετ), Δοθήσομεθον Δοθήσοσθον Δο-
θήσοσθον, Δοθήσομεθα Δοθήσεσθε Δοθήσοντ). ¶ Μετ' ὀλίγον μέλλ-
ων, Δεδόσομαι Δεδόσῃ Δεδόσετ), Δεδόσομεθον Δεδόσοσθον Δεδό-
σοσθον, Δεδόσομεθα Δεδόσεσθε Δεδόσοντ).

Imperatiua.

¶ Εἰσεὼς ἢ παρατ. Δίδουσα ἢ δίδε Διδόσθω, δίδουσθον δίδουσθε μ, Δί-
δοσθε Διδόσθωσαμ. ¶ πρ. Δεδόσῃ, ἢ ὑπερ. Δεδόσῃ Δεδόσθω, Δεδόσθω
Δεδόσθωμ, δέδοσθε Δεδόσθωσαμ. ¶ Αόριστος α. Δοθήτω, δέδητον
δοθήτωμ, δέδητε δοθήτωσαμ.

Optatiua.

¶ Εἰσεὼς α. παρατ. Διδούμην Διδούτο Διδούτο, Διδούμεθον Διδούσθον
Διδούσθον, Διδούμεθα Διδούσθε Διδούντο. παρατ. καὶ ὑπερσωπτε-
λιος, Δεδούμην Δεδούτο Δεδούτο, Δεδούμεθον Δεδούσθον Δεδούσθον,
Δεδούμεθα Δεδούσθε Δεδούντο. ¶ Αόριστος α. Δοθείην Δοθείησθε Δοθείη,
Δοθείητον Δοθείητην, Δοθείημεν Δοθείητε Δοθείησαν.

¶ Δοθηκοίμην δοθήσειο δοθήσειτο, δοθηκοίμην δοθήσειον δοθη-
σοίον, δοθηκοίμην δοθήσειο δοθήσειτο. ¶ Μετ' ἐλίγερ μέλλω,
δεδοσοίμην δεδοσοίτο, δεδοσοίμην δεδοσοίον δεδοσί-
ον, δεδοσοίμην δεδοσειο δεδοσειτο. Subiunctiua.

¶ Ενικός ὁ παρ. ἐγὼ διδῶμαι διδῶ διδῶν, διδῶ μενερ διδῶον
διδῶον, διδῶ μεθα διδῶντι. ¶ Π. καὶ ὑπερ. διδῶμαι διδῶ
διδῶν, διδῶ μεθον διδῶον, διδῶ μεθα διδῶντι.
¶ Ἄριστος α. διδῶ δεῖξ, δεῖξ, δεῖκτον δεῖξτε, δεῖξ με δεῖξτε δε

Infinita.

(ἄριστ.)

ενικός καὶ παρ. διδῶν, παρ. καὶ ὑπερ. διδῶν, Ἄριστος α. δε
ῖξαι. ¶ Μέλλω α. δεῖξαι, μετ' ἐλίγερ μέλλω δεδοσῶν.

DE MEDIIS VERBIS QVIN

tae inflexionis.

N medijs non video cur nobis sit immoran-
dum, qñ præsens & pñm imperfectum plane
cum passiujs suis conueniunt, & ceterorum
haud alia ratio hic est, q̃ in pcedētibz fuit
tyzygijs. Nisi si quis id rursum ascribi hic velit, in secun-
do indefinito vocalem longam in breuem suam cōuertit,
ἐθῆρ ἐθέμην. Nam pñm perfectum & plusq̃ perfectū, ac se-
cundū item futurz in medijs horz ὕβοz desiderari, id vñ
inde clarz esse iam debet, q̃ ea etiam verba a quibus hæc
deriuantur, iisdem tñibus carent. At q̃ adeo ne id q̃dem
nouū videri hic debet, si p̃ter q̃ in mō finitiuo, primū q̃
q̃ indefinitum hisce ὕbis videamus deesse, cū id ip̃m &
in actiujs euenire iam añ dixerimus. In ceteris adeo nihil
a superioribus differūt, vti haud videā q̃rsūm attineat vllū
p̃terea afferre exēplū, Quare aggrediamur iā p̃ticipia.

K

De participio. CA. XVII.

Participia ab omnibus formantur temporibus, modi indicatiui, praeterquam praeterito imperfecto & plusquamperfecto. Formatio eorum sic habet.

λείβω λείβωρ

quae praeteritis & utriusque futuri sunt temporibus, adiecti one huius litterae μ, Ut

λείψω λείψωρ

λείβῶ λείβῶρ.

Actiua quidem

Quae primi aoristi, assumpto σ, ut εἶλα ψα λείψασ.

Quae praeteriti perfecti, α conuersa in ωσ, ut λέλειφα λελείφωσ.

Quae secundi aoristi, ο paruo in ω ma gnum transfigurato, ut εἶλιβον λιβῶμα.

Participia

λείβομαι λειβόμενθ

primis

λέλαμμαι λελεμμένθ

primis

λεφθίσομαι λεφθισόμενθ

sonis suo

A tribus quae

primis

μ litteram cōiungunt

primis

gatoriam habent

primis

ultima syllaba

conuersa in

λείψομαι λειψόμενθ

Passiua

μενσ, ut

εἰλεψάμην λειψόμενθ

& media

εἰλιβόμην λιβόμενθ

deducta

λιβούμαι λιβούμενθ

Ab his quae in ηρ sine μ desinunt, ηρ muta in ασ. Ut εἰλεψήμην λεφθείσ, εἰλίβην λιβείσ.

Præteriti t̄pis in verbis medijs, q̄ actiuorū for-
mationes sequuntur, λείλοιβα λειλοιβώσ.

ἴσκυ ἰσάσ

P̄ntis & sc̄di indefiniti ḡborū in ἐτίθητι τίθεισ.

Excipiūt μί, q̄r̄ altera a prima fiunt p̄sona ἐδίδωμι δίδουσ
pticipia, p̄teriti imperfecti, altera sc̄di in ἐζέγγυρ ζευγυρ̄s
definiti, p̄ conuerso in σ, & ι aut

υ in diphthongon assumpta, si

ultima vocalis natura sit breuis, ἔσκυ εάσ

Vt

ἔθηρ διείσ

ἔδωμ δόουσ

Caue tibi exciderint ea q̄ superius de incremento ver-
borū oīm abijciendo præcepimus, & q̄ de longa vocali
uerborū in μi cōuertenda in suā breuem, quod locum et
in p̄ticipijs habet. Alioqui haud facile cognitu fuerit,
quō aut ab ἐλείφθηρ fiat λεφείσ, aut ab ἴστυ ἰσάσ, aut ab
ἐδίδωμι δίδουσ &c.

Incrementi
sublatio

Porro si qua t̄pa verbis quibuspiā desint, tum & par-
ticipia eorū temporū formari nō posse, id facilius perspe-
ctu est, q̄ vt eius rei quisq̄ sit admonendus.

Quæ forma
ri nequeant

Quæ in οσ exeunt masculina, ad tertiā referenda sunt
inflexionem nominū. Cetera omnia, cuiuscunq̄ termina-
tiōis sint, masculina in ἐβ, quintę declinatiōni subiiciūtur.

Quæ parti-
cipia cuius
declinatiōis
sint.

Nam foeminina secundæ declinatiōi se subdunt, neutra
masculinorū suorum inflexionem obseruant.

Deducuntur autem tam foeminina q̄ neutra a mascu-
linis, idq̄ in hunc modum.

Fœminia fiūt a ntō, λείβωρ λείβωσα,
 λείψωρ λείψωσα,
 ου cōuerſa in ουσα, Vt λιβών λιβώσα,
 λιβῶρ λιβῶσα,

In ωρ,

λείβωρ λείβουτθ λείβωρ,
Neutra a gtō λείψωρ λείψουτθ λείψωρ,
abiec̄ta τες λιβῶρ λιβόντθ λιβῶρ,
 λιβῶρ λιβόντθ λιβῶρ.

Fœminina fiunt a gtō singulari, vltia
ſyllaba cōuerſa in α, & ο puo penultia
ſyllabe in υ diphthōgō. Vt λειλαφῆς λε

In ῶσ.

λαφότηθ λειλαφῆα, λειλοιβῶς λειλοιβότηθ
 λειλοιβῆα, τιδακῶς τιδακότηθ τιδακῆα.

Particli
piorum

Neutra indidem, expuncta hac ſylla
το. Vt λειλαφότηθ λειλαφῆς.

maſculi In ωσ, tam fœminina ῶ neutra fiunt a ntō, ita,
porum. vt fœminina ωσ maſculini vertant in υ, neutra,
ε in η. Vt λαβόμενθ λαβόμεμη λαβόμενοι & c.

λείψας λείψασα,

λαφθῆις λαφθῆσα.

Fœminina a ntō for λιβῆις λιβῆσα.
manē, aſſumpta vo ις ἄσ ις ἄσα
cali α. Vt ῶσ ῶσα

Cætero
rū oim

διδῶς διδῶσα & c.

λαφθέντθ λαφθῆν

Neutra a gtō, διδῶσ διδόντθ διδῶρ,
abiec̄ta τος. Vt τιθῆις τιθέντθ τιθῆν,
 θῆα θέντθ θῆ & c.

παράδειγμα τῶν εἰσ ὄρ.

Ἐὸ λείβωμ ἢ λείβωσα τὸ λῖβωμ, τὰ λείβοντι ὅτι λαβέσκες τὰ
λείβοντι, ὅτι λείβοντι τῆ λαβέσκη ὅτι λείβοντι, τὸν λείβοντα
πῶ λείβωσαμ τὸ λῖβωμ, ὃ λῖβωμ λείβωσα λῖβωμ. Δ. τὸ λείβον
τε τὰ λαβέσκη τὸ λείβοντι, τὸν λαβόντομ, ὃ λείβοντι λαβέσκη
λείβοντι. πλ. ἢ λείβοντο ἢ λείβωσαμ τὰ λείβοντα, τὸν λαβόν
τομ λαβέσκαμ λαβόντομ, τῶσα λείβωσι ταῖσα λείβέσκασι τῶσα λεί
βωσι, τὸνσα λείβοντασ τὰσα λείβέσκασ τὰ λείβοντα, ὃ λείβοντισ
λείβωσαμ λείβοντα.

τῶν εἰσ ἄσ;

Ἐ λείψασ λείψασα λῆψαμ, λείψαντι ὅτι λαψάσκη λείψαντι, λεί
ψαντι λείψασκη λείψαντι, λείψαντα &c.

Ἐ λειψέτω λειψέτωσα λειψέτωμ, λειψέτωσ ὅτι λειψέτωσ ὅτι λειψέτωσ

Et cetera eo ipso modo quo λείβωμ, servata analogia. Nam
omnia quinta declinationis principia p ut flectunt, & in
dō plurali aut i aut u in diphthogon assumunt. Excipi
tur id qd format a pterito pfecto. Hoc em̄ στος habet in
gō, & in dō plurali σσι. Vt ὁ λειλιφῶσ, ἢ λειλιφῆα, τὸ λειλι
φῶσ. τὸ λειλιφῶσ ὅτι λειλιφῶσ, τὸ λειλιφῶσ ὅτι. &c

Quae tertiae declinationis sunt, eodem modo declinant,
quo superius declinauimus δίκαι ὅτι δικάια δίκαιον, nisi q
pro α in fœminino genere u habent.

DE PRONOMINE CA. XVIII.

Pronomina sunt apud Græcos decem & se
ptem. Tria primitiua, ἐγώ, σύ, ὅς. Possessiua
octo, ἐμός, σός, ὅς, καίτερος, σφαιότερος, ἡμέτερος,
ἡμέτερος, φέτερος. Duo demonstratiua, οὗτος,
ἐκεῖνος. Vnū relatiuū, ἐντός. Composita tria, ἐμαυτῶ, σεαυτῶ,
καὶ ἑαυτῶ.

K ij

ἑαυτοῦ.

Declinatio primitiuorū.

Ego.
Tu

Ἐγὼ ἐμῶ ἐμοὶ ἐμέ, νῶ νῶν, ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς. Σὺ σὺ σεί
σε, σφῶ σφῶν, ὑμεῖς ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς, ὄς οὐ οὐ ἐ, σφεῖ σφῆν,
σφῆς σφῶν σφῆσι σφᾶς.

Possessiuorū inflexio.

Meus

Ἐμός ἐμῆ ἐμὸν, ἐμῶ ἐμῶς ἐμῷ ἐμῶ ἐμῆ ἐμῶς, ἐμὸν ἐμῆν ἐμῶν.
Δι' ἐμῶ ἐμᾶ ἐμῶ, ἐμοῖν ἐμῶν ἐμοῖν. ὤ. ἐμοὶ ἐμοὶ ἐμοὶ, ἐμῶν,
ἐμοῖς ἐμῶς ἐμοῖς, ἐμόν ἐμάς ἐμά. Juxta tertiam & secū
dam (vt vides) inflexiones. Sic, σῶς σῆ σῶν, ὄς ἠ ὄν, νῶν νῶν
νῶν νῶν νῶν, σφῶν νῶν, σφῶν νῶν σφῶν νῶν &c.

Inflexio demonstratiuorum.

Hic.

Hic

Hoc.

Ille.

Ἦντα, τούτου, τέτω, τέτορι, ὦ ὄντα. Λιτόντα, τούτοις, τούτοις,
ὦ ὄντα. Αὐτῆ, τούτου, τούτου, τούτοις, ὦ ὄντα. Αὐτῆ, τούτου, τούτου,
ταύτης, ὦ αὐτῆ, ταύτα, ταύτα, ὦ ταύτα. Αὐτῶν, τούτων, τούτων, ὦ
αὐτῶν. Ἦντα, τούτου, τούτου, τέτω, ὦ τούτου, τέτω, τέτορι, ὦ τέτω,
ταύτα, τούτων, τούτοις, ταύτα, ὦ ταύτα.

ἐκεῖντα ἐκεῖνη ἐκεῖνο, ἐκεῖντα ἐκεῖνος ἐκεῖνος. Et reliqua, iuxta
rationem tertiae inflexionis.

Relatiui declinatio.

Ipsē.

Αὐτὸς αὐτῆ αὐτό, αὐτῶ αὐτῆς αὐτῷ, αὐτῶ αὐτῆ αὐτῶ, αὐτὸν αὐτῆν
αὐτό. Et cetera. Nam ne hoc quidem a tertia nominum
inflexione recedit.

Composita quō flectantur,

Composita primæ & secundæ personæ, in tribus tm casibus numeri singularis variari possunt. Tertix, etiam numero plurali p eisdem casus flectuntur, nempe genitium, datiuum, & actiuum, Nam rectus nulli horū adesse potest. Declinatio ergo eorū sic habet:

ἑαυτοῦ, ἑαυτῶ, ἑαυτῶν.

Primæ personæ ἑαυτῆς, ἑαυτῆ, ἑαυτῆρ.
ἑαυτῶ ἑαυτῶν ἑαυτό.

Secundæ ἑαυτῶ ἑαυτῶν ἑαυτῶν
ἑαυτῆς ἑαυτῆ ἑαυτῆρ
ἑαυτοῦ ἑαυτοῶ ἑαυτό.

Tertiæ ἑαυτῶ ἑαυτῶν ἑαυτῶν
ἑαυτῆς ἑαυτῆ ἑαυτῆρ
ἑαυτῶ ἑαυτῶν ἑαυτό

Et pluraliter, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτοῦς. Vel diuisim, σφῶν αὐτῶν, σφίσι αὐτοῖς, σφᾶς αὐτοῦς.

Hæc nobis occurrerunt, quæ diceremus de partibus declinabilibus. quæ oramus vt boni cōsulat æquus lector. Nam prodesse certe voluimus, qua in re si minus voto nostro respōdit euentus, ingenium esse in culpa potest, voluntas non potest. FINIS.

Errata

Ca. ij. versu. x. lege pronuntiandæ, vbi habes concinnandæ. Ca. xi. versu. xxxv. sic lege. deflectuntur a primis personis suorū finitiuorum, vltima syllaba conuersa in *μηρ*, & *ι* ante *μηρ* in diphthongum assumpta. Ca. xij. versu. xxxi. Indefinitum secundum a secunda fit persona sui indicatiui, abiectio tñ incremento, vt *ἐλίζε λβδ*. Nam alioqui conuenire ista nequeunt verbis in *μ*.

Colonie, Apud Henricum Nouesiensem.

Anno a natali dñi. M. D. XXI.

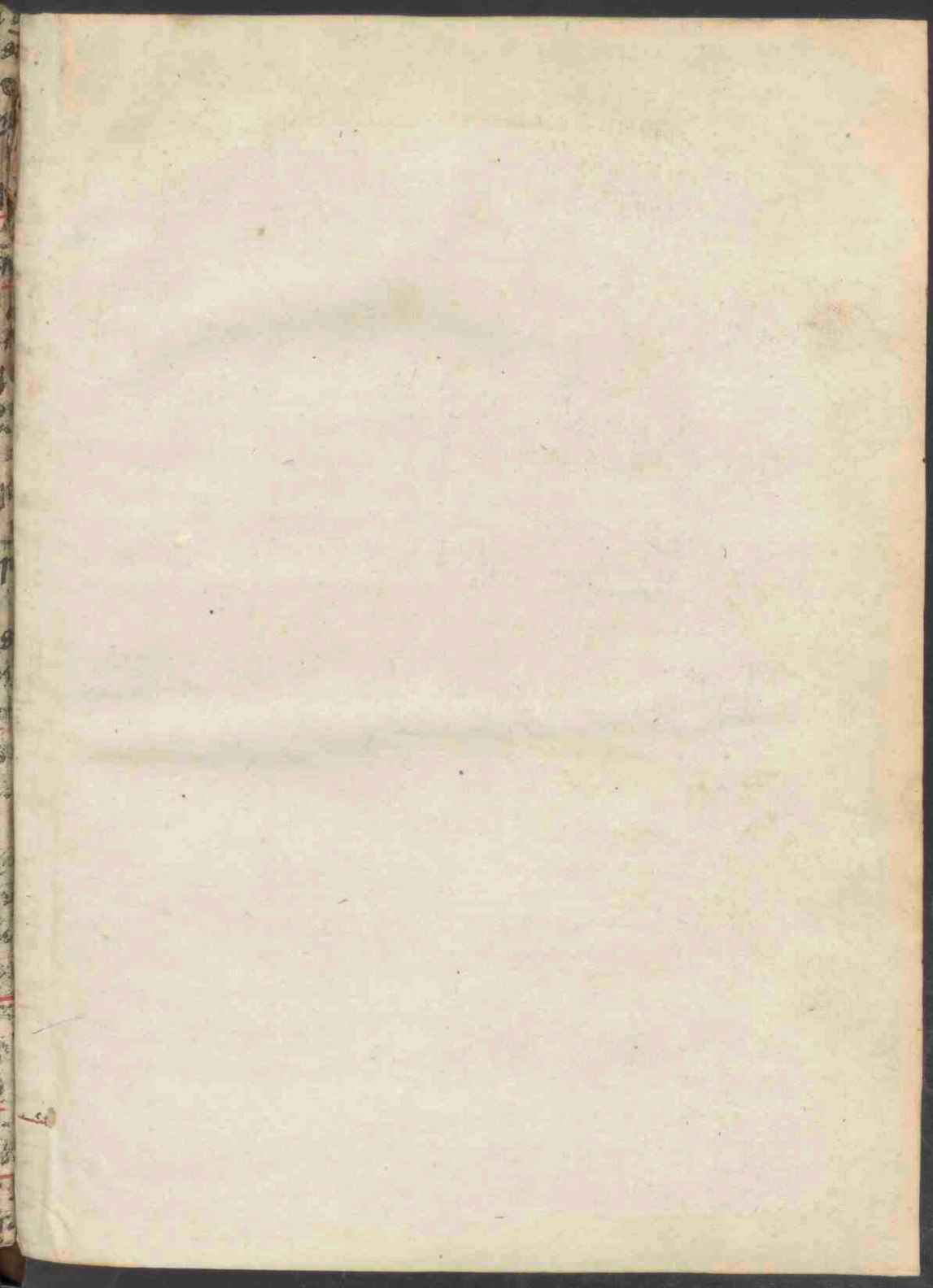
pridie calendas Octobres

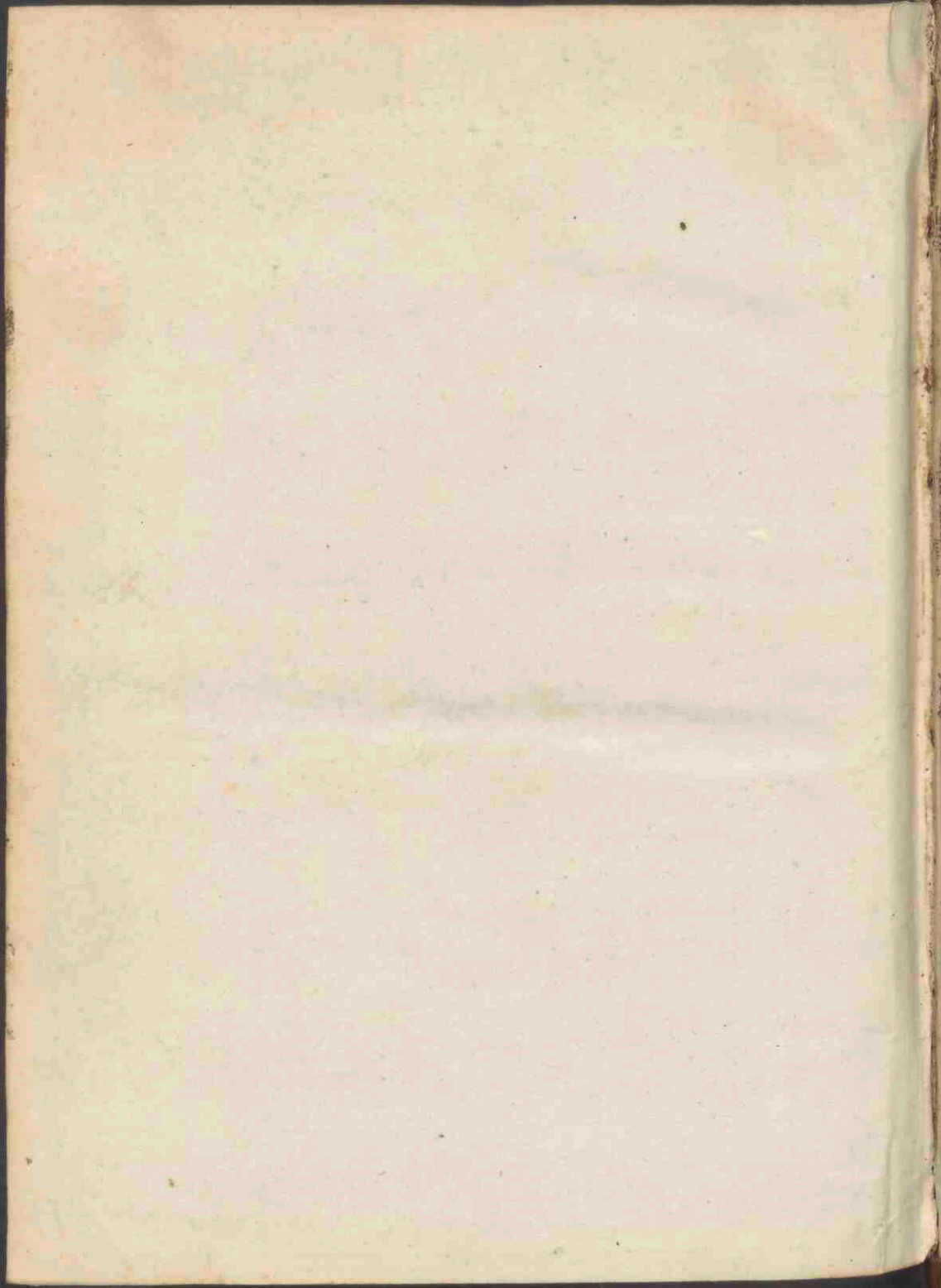
1771
The first of the year
was a very dry one
and the crops were
very much injured
by the drought.

The second of the year
was a very wet one
and the crops were
very much injured
by the rain.

The third of the year
was a very dry one
and the crops were
very much injured
by the drought.

1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800

... am... dicitur... ^{et}...

... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...

... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...

... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...
... ^{et} ... ^{et} ... ^{et} ...

